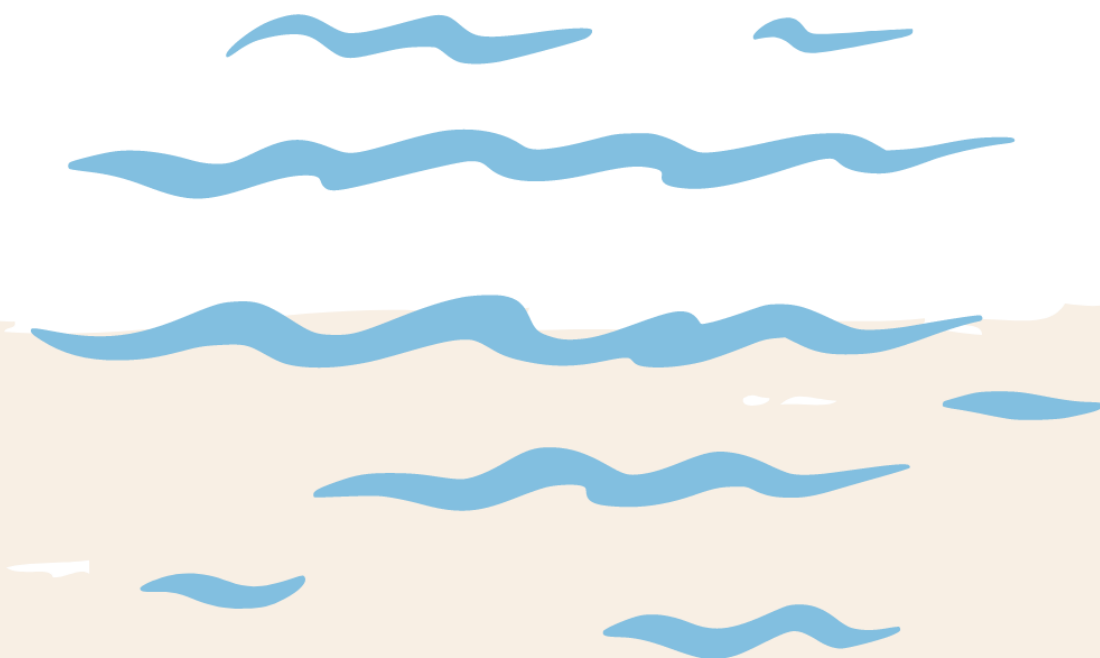

15 povídek na vlnách

OD ÚČASTNÍKŮ POVÍDKOVÉHO NENÁVODU

Martina Heš
sperkarka-textu.cz

Hurá a díky, že jsi tu!

Začni se (nebo zaposlouchej) do povídek, které jsme napsali v partě 15 tvůrčích duší na jaře 2023. Spojují je vlnky. V mnoha podobách. Co napadne jako první tebe, když se řekne vlna? Schválně, který z autorů to vidí podobně jako ty. 😊

Povídkový nenávod letos proběhl už po páté. Začalo to [vlašťovkami](#), pokračovalo přes [podzim](#), [lásku](#) a [zeleně](#). V 5 krocích vždycky tvoříme a editujeme povídky. Cílem není perfektní dílo, naopak. Cílem je pustit se do psaní. Psát. A povídku dokončit. Přečíst ji na autorském čtení, navzdory nervozitě a strachům, umístit ji do společného PDF sborníku, poslat ke čtenářům. Nebát se nedokonalosti, přijmout ji jako součást kreativního procesu. Být v tom spolu. Podporovat se. Chceš se příště zúčastnit i ty? Dej mi vědět na hes@sperkarka-textu.cz.

A proč ten divnonázev – *nenávod*? Protože nerozdávám rady, návody ani zaručené recepty. Mnohem radši si hraju, inspiruju, sdílím, ptám se a důvěřuju. Tobě jako tvůrci i tomu, že příběh nemusíme vymyslet, ale že už někde existuje, že k nám může připlout, že stačí se mu otevřít, naslouchat, a pak ho v pravou chvíli a s jeho svolením něžně zachytit a přetvořit do slov. A samozřejmě poctivě zeditovat.

Užij si čtení nebo poslech – a pokud tě taky baví psát, stav se na šálek [Spisovatelského cappuccina](#). Moc ráda tě tam potkám.

Ahooj!

Martina Heš, Šperkařka textů

- 4 Markéta Supiková: Den druhý z kolika? ([audio](#))
- 6 Mía Abrahámová: Sraz chovatelů akvariálních rybiček ([audio](#))
- 9 Anežka Náhlíková: Vlnité neštěstí ([audio](#))
- 11 Tomáš Hladký: Těžší než tělo
- 14 Alžběta Rývorová: Narozeninová věštba ([audio](#))
- 17 Zuzana Marešová: Přeju si... ([audio](#))
- 20 Nikol Kariková: Naslouchej vlnám ([audio](#))
- 23 Jitka Nedomová: A Bent New World
- 26 Markéta Klimo: Cesta za hranici
- 28 Jana Holanová: Na vlně ticha
- 31 Kačka Tajemná: Cesta „průchodákem“ a rukavice jako dárek
- 33 Martina Heš: Jak ho (ne)nechat odejít ([audio](#))
- 35 Renata Topinková: Proti proudu
- 37 Aneta Mazurková: Touha ([audio](#))
- 40 Katka Vokalová: Život na vlnách ([audio](#))

Zoufale chtěl najít toho kluka, kterým býval.

Markéta Supiková

Den druhý z kolika?

Brečela. Potoky slz, a proč vlastně? Byl to smutek? Vztek? Nepochopení? Nebo snad... úleva? Možná od všeho trocha. Nedokázal se v ní vyznat. Vždyť se nedokázal vyznat ani sám v sobě. Přesně proto potřeboval vypadnout. Když Lauře řekl o svém záměru jít několikátýdenní trek, byla v šoku. Hned ji napadlo, že se s ní chce rozejít. Že potřebuje vypadnout od ní. Kvůli ní. Ale tak to nebylo. Nechtěl odejít od ní. Chtěl prostě odejít. Jít. Ne stát pořád na místě. Získat odstup. Najít sám sebe. Zoufale chtěl najít toho kluka, kterým býval.

Batoch sbalil, když byla v práci, a zmizel bez rozloučení. Jo, asi to bylo zbabělé, ale chtěl se vyhnout dalším scénám. Víc jejích slz už by prostě nedokázal unést. A teď seděl tady na terase, nohy, bolavé ze včerejších prvních třiceti kilometrů, natažené a opřené o zábradlí, v ruce hrnek s kafem. Několik stovek kilometrů od domova. Několik tisíc kilometrů od pocitů, které měl ještě předevcírem. Jako by se probudil do jiné reality. Pozoroval sluneční paprsky, které se toulaly po hladině rybníka stejně jako jeho myšlenky.

Vtom se odkudsi vynořila mladá žena, v ruce na provázku nafukovací balónek ve tvaru ovce. Zasmál se, když ji spatřil. Balónek musel být napuštěný heliem, protože se vznášel nad zemí. Jen ovčí nohy byly prázdné, takže lehce pohlávaly ve větru. S neurčitým výrazem pomalu procházela po pěšině okolo rybníka. Nemohl z ní spustit oči. Jako by ani nebyla z tohoto světa. Dřív by si pomyslel, že je to nějaká bláznivá ženská a dál by to neřešil. Dnes fascinovaně zíral. Přemýšlel, jestli by se taky odvážil vyjít si na procházku s nafukovací ovčí. Tady možná jo. Zarazilo ho to. Nepoznával se.

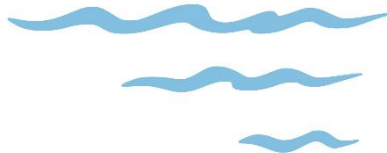
Ten pohled vrátil jeho myšlenky domů. Bylo to pár týdnů, co začal se svými procházkami za město. Staly se jeho každodenní rutinou. Myslel si a doufal, že to bude k nalezení cesty k sobě samému stačit. Často se zastavoval u ohrady s ovci a tiše s nimi rozprávěl. Někdy bylo jednodušší bavit se s němou tváří, která mu možná nerozuměla, ale možná taky jo. S lidmi to bývalo složitější.

„Co mi povíš na ty moje nápady?“ ptal se šeptem, díval se do černých ovčích očí a snad se z nich snažil vyčíst odpovědi. Zpátky ale přicházelo jen ticho. A nejspíš to bylo to nejlepší, čeho se mu mohlo dostat. Byl přesvědčen, že právě tyhle jeho procházky za čistou hlavou, jak jim říkal, ho nakonec přivedly právě sem. Přestože si o něm někdo mohl myslet, že je blázen, když ho viděl bavit se s ovčí. Možná si to myslela i Laura. A možná taky ne.

Mohl by donekonečna rozjímat nad tím, co si kdo myslí, nebo možná nemyslí, nad tím, co bylo, i nad tím, co možná bude, jenže teď bylo tady a teď a on se potřeboval pohnout z místa. A tak dopil poslední hlt studeného kafe a vrátil se do pokoje. Batoh, nachystaný u dveří, hodil na záda a zaklapl za sebou dveře. Zás byl na cestě. Den druhý z kolika? Ze třiceti, z šedesáti, ze sto padesáti? Z nekonečna?

Netrvalo dlouho a vrátil se zpět na značenou stezku, kterou včera opustil, aby přespal v chatce na kraji vesnice. Jo, měl v plánu přespávat v lese nadivoko, ale téhle chajdě u rybníka se nedalo odolat. Naposledy se ohlédl ke klidné hladině. Už už se nořil zpět do svých myšlenek, když si všiml balónkové ovce přivázané na větví stromu. Usmál se. Rozhlédl se. Její majitelku ale nikde neviděl. Zaváhal jen na chvíli, protože to sdělení mu najednou přišlo nad slunce jasné.

Za pár chvil už byl, i s ovečkou přivázanou na batohu, zase na cestě. Na cestě zpět... Tak zoufale hledal kluka, kterým býval, že si vůbec nevšiml muže, kterým se stal. Tak zoufale hledal někde v dále cestu sám k sobě, že přehlédl odbočku vedoucí opačným směrem. Zás byl na cestě. Den druhý ze dvou.

Markéta je šuplíková pisatelka a optimistka v zácvičku. Psaní je pro ni terapie. Miluje sledovat, jak jednotlivá písmenka, slova a věty, v hlavě rozházené a nepřehledné, začnou na papíře najednou dávat smysl. Na Instagramu se odněkdy objevuje jako [@holka_z_kopretin](#).

*V následující vteřině sebou
znehuceně a šokovaně trhla.
Bylo to tam. Nezmizelo to...*

Mia Abrahámová

Sraz chovatelů akvarijních rybiček

~ Handě, Danovi a Michalovi ~

Může mi někdo vysvětlit, proč že si tohle dělám? vrčela Soňa sama pro sebe. Aktuálně stála po kolena v potoce. Ledová voda jako by jí do nohou zapichovala tisíce jehliček, zatímco zbytek těla, nacpaný v džínách, košili s dlouhým rukávem a šátku zakrývajícím krk a většinu tváře, jí hořel v červnovém slunci. Už při představě zbytku cesty, která se od potoka vinula do prudkého kopce, jí nebylo dobře po těle a nebyla si jistá, jestli se chce otočit a odejít, zůstat trčet tady, nebo se pokoušet uhnat si infarkt při zdolávání toho krpálu.

Sama nevěděla, proč sem vyrazila. Čekala útěchu? Pochopení? Trochu laskavého humoru?

„Co to tady předvádíš?!“ ozvalo se nad ní v kopci. „Snažíš se podusit ve vlastní šťávě, nebo co?“

Jen co ten hlas uslyšela, musela si přiznat, že chtěla dostat od všeho kousek. Prostě chtěla, aby ji Aleš zachránil... tak jako vždycky. I když by to *nikdy* nepřiznala – sama mu vždycky říkala, že není žádná zatracená princezna ve věži – ale tentokrát zoufale chtěla, aby ji někdo objal a zalhal jí, že všechno bude zase dobrý...

„Nic,“ odpověděla, „nedělám tu nic. Prostě jen pokojně čekám na zápal plic.“

„Víš, někdy je sebevražda celkem humánní řešení,“ zavrčel.

„Já si původně šla pro povzbuzení...“ poznamenala.

„Tak to seš tu blbě – vylez!“ zavelel.

Neochotně se vybrodila z potoka. Podal jí ruku a vytáhl ji nahoru na svažité břeh, přímo do kopřiv, ve kterých sám stál. V dlouhých kalhotách jí to naštěstí bylo jedno. Věnoval dlouhý pohled šátku, který měla uvázaný přes tváře, ústa a krk.

„Tys konvertovala?“ zeptal se ironicky.

Zamračila se.

„Tohle je blběj fór na tolika úrovních. Za prvé i kdybych chtěla konvertovat, jak naznačuješ, měla bych zakrytý vlasy. Je to něčí kultura a je pěkně pitomý si z toho dělat srandu. A za druhé si tady utahuješ z něčeho, co mi ničí život.“

„Ježkovy oči, nebreč, zahodí ten hadr a tu košili – vždyť je venku skoro třicet – a pojd.“

„To absolutně nepřichází v úvahu!“ odsekla, ale vydala se za ním.

Trvalo jim dvacet nesnesitelně dlouhých a namáhavých minut, než se dotrhmáceli k Alešově chatě.

Věnoval své určené kamarádce výmluvný pohled.

„Hele... běž si prosím tě dát studenou sprchu. Kde je vana, víš.“

Bez řečí zaplula do koupelny, pečlivě za sebou zavřela dveře a loudala se k zástěně, za kterou byla vana a ručníky. Ne že by se jí představa studené vody nějak přičila. Byla přehřátá, uhnaná a příšerně unavená. Co se jí ale nelíbilo vůbec, bylo obří zrcadlo, které zakrývalo většinu stěny naproti vaně.

Pomalou, neochotně a s pevně zavřenýma očima si rozvázala šátek, rozepnula první tři knoflíčky u košile a přetáhla si ji přes hlavu.

Opatrně povolila oční víčka.

Třeba se stal zázrak a nebude to tam... zašeptala sama sobě.

V následující vteřině sebou ale znechuceně a šokovaně trhla. *Bylo to tam. Nezmizelo to...*

Její levá tvář, dobře polovina krku, paže až k zápěstí (a jak dobře věděla, i když to teď nebylo vidět, i obě její holeně), hyzdila tapisérie jizev, šrámů a popálenin. Památek na nedávnou nehodu v práci. Znovu zavřela oči. Ten pohled ji ani po dvou měsících od propuštění z nemocnice nepřestával drásat. Vždyť jí je třicet, proboha! Má mít celý život před sebou! Jezdit s kamarády po výletech, mít vztah a plánovat rodinu... A ona? Z kamarádek, které všechny vypadaly jako modelky a nemohly se přátelit s takovou popálenou příšerou, jí zbyl jen Aleš. Na rodinu neměla ani pomyslení a co se týče partnera... kdo by o ni stál?

Zamáčkla slzu a stále ještě se zavřenýma očima zalezla pod proud studené vody.

Když se po pár minutách natáhla na poličku za roh, kam naskládala své oblečení a ručník, který si vypůjčila ze skříně, nenahmátla košili ani džíny.

„Co to má sakra být?!“ zavolala dveřmi do obýváku. Její rozčilení se ještě vystupňovalo, když zjistila, že Aleš její pohodlné, vytahané džíny a flanelku vyměnil za jakési černé, podivně tuhé a vycpané kalhoty a tílko s uzounkými ramínky.

„To má být moje konstatování, že už mě nebaví dívat se, jak sama sobě ordinuješ domácí vězení a topíš se v depresích kvůli kravinám.“

Ta věta ji tak rozčílila, že vyběhla z koupelny jen v osušce, aniž by se trápila s tím, jak zrovna vypadá.

„Jakejm kravinám? Viděls, jak vypadám?“

„Teď už jo,“ odvětil. Byla to pravda. V nemocnici ji sice navštívil, ale většinu kůže měla tehdy pokrytou obvazy. „Jediný opravdu důležitý na tom všem je, že jsi v pořádku.“

„Ty pořád nějak nechápeš, že si fakt nepřipadám v pořádku...“

„Obleč se a jedeme.“

„Kam? Myslela jsem, že budeme tady...“

„Změna plánu: Vyrazíme si s partou přátel na víkend. Už jsem zabalil pár věcí, který sis u mě nechala, a pár těch, který si můžeš půjčit, takže sbaleno máš.“

„Ale já s tebou nikam nejedu! Už vůbec ne s dalšíma lidma! Podívej se, jak vypadám...“

„Slibuju ti, že se ti tam na krk, tváře ani na ruku nikdo dívat nebude.“

On mě chce vytáhnout na nudapláž, proletělo jí hlavou.

„Jak moc šílenej víkend žes to naplánoval?“ zeptala se nejistě.

„Dostatečně na to, aby ses začala místo toho věčného smutnění smát.“

Tak ne... bude to něco mnohem horšího.

O pár minut později měla pocit, že se ani trochu nemýlila.

Pozorovala totiž, jak Aleš s naprostou samozřejmostí hází malý batoh s jejími věcmi do kufru na motorce.

„No to ses už definitivně zbláznil!“ vykřikla zděšeně. „Na to v životě nesedu.“

„Dneska nemáš moc širokou slovní zásobu,“ odvětil a hodil jí koženou motorkářskou bundu. „Nasedej. Všechno si řekneme cestou – v přílbě je... no něco jako vysílačka.“

„No ale kam chceš jet na motorce?“

„Původně jsem měl v plánu sraz chovatelů akvariijních rybiček, ale... když nad tím tak přemýšlím, asi to přehodnotím a vezmu tě mezi motorkáře.“

„A co si podle tebe budu povídat s motorkářema, pro Kristovy rány?!?“

„O čem sis předtím povídala s těma barbínama?“

„Vlastně nevím,“ zarazila se. S *kamarádkami*, které ji nedávno opustily, sice hodně mluvila, ale vlastně si nikdy nic moc neřekly. To zjištění ji ohromilo natolik, že Aleše dokonce zapoměla zpražit za výraz barbíny, který z duše nesnášela. „O počasí, o kafi a o oblečení... asi?“

„No vidíš! Jestli místo minisukní zvládneš řešit kožený bundy, tak nech stejný témata a máš na začátek vystaráno. A teď už nasedej!“

A co bylo dál? © Celou povídku najdeš u Mii na blogu [Snílkova kavárna](#).

Mia Abrahámová (vlastním jménem Miroslava Lorencová) je typickým zástupcem *Psavce obecného*. Přirozeně se vyskytuje v blízkosti dobré kávy a zajímavých příběhů. Píše příběhy, ve kterých se snaží věci, které ji trápí, přeměnit něco, co čtenáře pohladí po duši a vykouzlí mu upřímný úsměv na rtech. To nejlepší z jejich povídek je zařazeno v knihách *Budoucí Úča* aneb převážně nevážně o studiu v době covidu a *Snílkova kavárna aneb příběhy zaslechnuté u cappuccina*. Průběžně svá díla publikuje na blogu [Snílkova kavárna](#).

„Možná jsem prostě jen vyšší vývojový stupeň...“

Anežka Náhlíková

Vlnité neštěstí

Hlavní hrdinky v románech jsou často popisovány jako krásné a přitažlivé. A když krásné nejsou, vsadte se, že mají alespoň nádherné vlasy.

„Jela tryskem, až za ní její kaštanové vlasy vlály“, „na záda jí spadaly husté kadeře barvy zralé pšenice“, „pohládl ji po bohatých kudrnách a jeden prstýnek si natočil na prst“.

Justýna se trpce pousmála. Co by asi spisovatel napsal o ní?

Kdyby to chtěl obejít, řekl by, že její vlasy jsou vlnité a mají příjemný měděný nádech. A při tom by gentlemany zůstal.

Pokud by si ale liboval v pravdivém popisu skutečnosti, přiznal by, že jsou slabé a řídké a že je jakž takž udrží pohromadě jen takové ty malinkaté gumičky pro holčičky.

Všimli jste si, že náš spisovatel-realista použil slovo „vlnité“, a říkáte si, že Justýna přehání, protože „vlny chce přece každý“?

Tak čtěte dál.

Nejsou totiž vlny jako vlny.

Ty Justýniny zcela ignorují gravitační síly a bez pomoci fénu a sofistických uhlazovadel trčí do stran jako pera vypelichaného papouška, který se snaží okolní faunu přesvědčit o tom, že ho je víc, než jak to vypadá.

Za svůj život už vyzkoušela opravdu velké množství vlasových preparátů. U nákupu každého takového nového z a r u č e n é h o produktu zip na její peněžence vztekle skřípe zoubky.

Výsledek?

Pokaždé stejný: vyhladovělá peněženka toužebně vyhlízející příští výplatu.

Aspoň že ušetří za kadeřnici, kam přestala chodit poté, co na adresu svých vlasů zaslechla poznámku, že „to se jen tak nevidí“. A co by tam s jejími vlasy asi tak dělali, když rostou rychlostí zhruba milimetr za měsíc a to, co naroste, se vzápětí zase samo zláme.

V zoufalství z neúspěšných pokusů o revitalizaci svého vlnitého neštěstí se Justýna uchýlila i k babským radám. Jednu dobu vlasy poctivě potírala vajíčkem a oplachovala pivem, čímž ale docílila jen všudypřítomného oděru notorické alkoholičky. Bylinkové zábaly odepsala definitivně, protože ji po nich vždycky neuvěřitelně svědila hlava.

Justýna ale díkybohu nikdy nepodléhala ničující sebelítosti a občas se jí dařilo si na svůj účet i zažertovat. I když často používaná klišé typu „jsou horší věci na světě“ nebo „důležité je, jaká jsi uvnitř“ ji dráždila pořád.

Vymyslela si takovou teorii:

Evoluce nás neustále přizpůsobuje okolním podmínkám. Velké části lidstva se například přestávají vyvíjet zuby moudrosti. Důvod? Jednoduše už je nepotřebujeme.

Podle Justýny by se totéž mohlo postupně stát i s vlasy. Topení, pokrývky hlavy a častý pobyt uvnitř nám přece poskytují dostatečné teplotní pohodlí i za té nejtřeskutější zimy. Nezačínají být tedy vlasy tak trochu přežitkem?

„Možná jsem prostě jen vyšší vývojový stupeň,“ říkala s očistným smíchem v bezpečné a respektující skupině přátel.

Všechny tyto myšlenky se jí honily hlavou ve vydýchaném a přečpaném kupé vlaku, který ji vezl tam, kam se chtěla podívat už dávno. Když měla pocit, že i poslední molekula kyslíku vzala za své, vstala a šla se nadýchat čerstvého vzduchu k otevřenému oknu v uličce. Vyklonila se ven a bolavé myšlenky byly pryč.

Zapadající sluníčko, jehož poslední paprsky ji něžně pohladily po tváři, svět přebarvilo medovým filtrem, nad kterým by i nejnovější iPhone bledl závistí. Vítr si s jejími vlasy pohrával jako s neposednými vlnkami na moři. Nechala je, ať si chvíli pobudou, jak potřebují, a jen fascinovaně zírala na míjející nádheru.

Tu zahlédla srnky u lesa, tu skromnou kapličku mezi poli nebo bílé domky s červenými střechami rozesté po údolí. Vůně posečené trávy se mísila s vůní rozpálených kolejí a čerstvého večerního ovzduší. Omámeně je nasávala plnými doušky a litovala, že si nemůže trochu nastrádat do zásoby.

Pro tuto mimořádnou inscenaci byl zajištěn i hudební doprovod. Pravidelné drkotání vlaku, cvrčící melodie v poli sem tam doplněné křikem dětí od řeky, bučením krav nebo smíchem výletníků z vedlejšího kupé tvořily úchvatné harmonie, které by do not nedokázal zapsat ani její oblíbený Dvořák.

Kolem prošel kluk s vozíkem. Koupila si u něj kafe. Rozpustné z pytlíku, ale jí to bylo jedno. Když jí vracel drobné, usmáli se na sebe. Byla přesvědčená, že on to vnímá taky. Nepřicházelo přece v úvahu, aby si nevšiml...

U toho okna totiž najednou stála jiná Justýna.

Justýna, která pocítila klid. Přineslo jí ho dosud nepoznané vědomí, že je součástí téhle krásné podvečerní chvíle bez ohledu na to, jak vypadá. V jediném momentu pochopila, že krásným chvílím je vzhled úplně jedno, ony jen chtějí, aby si jich někdo všiml, vážil si jich a prožil je celou svou bytostí. Celou Justýnou. Jak je možné, že na to přišla až teď?

Ohromeně usrkávala kafe a náhle věděla, že přesně takový příběh chce psát. Příběh o prožívání přítomných chvil v jejich úplnosti. Život jí je přece ochotně nabízí, i když její měděné vlasy na záda nespádají ani náhodou a On si je na prst taky nikdy nenatočí, pane spisovatelí...

Anežka je knihovnicí a učitelkou češtiny ve škole pro neslyšící, pracuje v Asociaci rodičů a přátel dětí nevidomých a slabozrakých, šije oblečení pod značkou *n.Ane* a snaží se dokončit doktorské studium, kde se věnuje tomu, jak děti vyprávějí příběhy. Jo a taky hraje na housle v orchestru, ráda vyšívá a píše. Loni jí vyšla knížka [Můžu se vás dotknout přes plot?](#)

„Chceš něco udělat? Tak to kurva udělej! Na co čekáš, že ti to přistane samo?“

Tomáš Hladký

Těžší než tělo

Nikčíným největším problémem nebylo, že nevěděla, kdy přestat. Nejhorší bylo, že nevěděla, kdy má začít. Kolem půlnoci, kdy jsme se všichni nacházeli skoro na vrcholu a chystali se ho postupně slézat dolů, se Niky teprve rozjížděla. Většinu večera jen tiše seděla stranou a pozorovala okolí, aby po několika hodinách a pivech hlasitě zahlásila: „Dáme Jägera?“

A dalším problémem bylo, že jsme se všichni přidali. Pravda, ne extra nadšeně a s elánem, ale přidali. Takové večery se pak stávaly neidentifikovatelnou černou masou, kterou přerušovaly záblesky, kdy jste se zničehonic přemístili z teplý útulný hospůdky do temného parku, za krk vám bez milosti crčel déšť, v jedné ruce jste drželi lahev zpola vypitého piva a v druhé penis, který už asi dvě minuty zběsile močil.

Pamatuju si naše první setkání. Dobře, pamatuju je silný slovo. Na ten večer mám jen dvě vzpomínky. Podávám si s Niky ruku.

„Nikola... Niky, ahoj.“

„Čau, Vojta. Prostě Vojta.“

A pak s ní uprostřed noci kdesi uprostřed Karlína soutěžim, kdo dokáže z útroby těla vydat nejvyšší tón. Spíš než rušení nočního klidu by se to dalo klasifikovat jako vyvolávání planého poplachu vraždy dvou nevinných dívek.

„Víš, co je největší problém?“ řekla mi tehdy. „Lidi si málo věřej.“

„To je pravda. Dneska nikdy nevíš, kdo tě bodne do zad.“

„Tak jsem to nemyslela. Sami sobě si málo věřej.“

„Jak to myslíš?“

„Chceš něco udělat? Tak to kurva udělej! Na co čekáš, že ti to přistane samo?“

„Myslíš, že mají lidi málo sebevědomí?“

„Možná... spíš se bojí udělat to, po čem touží. Možná se bojí, že na to nemají? Já myslím, že si spíš nedokážou představit, že zrovna je může potkat nějaký štěstí.“

A pak jsem ji políbil. Jen krátce, letmo. Vlastně jsem jí vlepil rychlou pusu. Podívala se na mě s tajemným úsměvem a nečitelným výrazem. Neřekla na to vůbec nic, jen se dál usmívala.

Tu noc jsme spolu skončili u ní v posteli. Oba jsme byli v takovém stavu, že jsme se zmohli jen hlasitě chrápat jeden druhému přímo do obličeje a navzájem se svými ústními výparry opíjet ještě víc.

Od té doby jsem se stal jejím statečným posledním spolubojovníkem v nekonečném boji proti střízlivosti. Často jsme spolu uzavírali den a otevírali nový, když ostatní tuto posvátnou chvíli přeskakovali buržoazním výdobytkem zvaným spánek, pluli jsme spolu na hladině tekutého opojení a vysmívali se ubožákům, kteří při svítání uháněli do práce.

Brzy jsem pochopil, že nemá cenu se o ni snažit. O mě zájem neměla. Jenom se jí líbilo, že na své alkoholické pouti není sama. A že hraju na kytaru.

Jednou jsem jí někam přitáhl, vlastně jsem nevěděl proč, když jsem se styděl hrát před někým dalším a ani mi to pořádně nešlo. Ve výsledku jsem za večer nervózně zadrnkal asi čtyři písničky, do kterých ostatní neochotně bručeli text, který ani pořádně neznali. Pak jsme ale zůstali s Niky opět sami.

„Zahraj ještě něco.“

„Proč, ti snad moje prasojízda nestačila?“

„No tak, třeba tuhle,“ vytáhla mi z pouzdra na kytaru papír s vytištěnou písničkou.

A pak jsem uslyšel jeden z nejkrásnějších hlasů, které jsem měl tu čest poznat.

„To mělo znamenat co?“ zeptal jsem se jí, když jsem dohrál poslední akord. Klepaly se mi ruce, takže to spíš jen nepříjemně zadrnčelo.

„Co?“ podívala se na mě nervózně.

„Celý večery sedíš stranou a mlčíš, když je to zrovna tvůj hlas, kterej by měl bejt slyšet?“

Ušklíbala se a stydlivě se podívala do země. „Trénoval jsi tuhle větu dlouho?“

Tehdy a tam jsme si slíbili, že něco dokážeme. Každý o nás uslyší. Procestujeme celý svět ne proto, že ho chceme vidět my, ale že on chce vidět nás.

Často jsme se scházeli a hráli spolu. Začínali jsme na známějších písničkách, ale časem jsem začal přinášet něco svého a tu a tam ona. Nemohl jsem se nabažit jejího zpěvu. Koupal jsem se v tónech a melodických přechodech, které ze sebe dokázala pro mě nepochopitelným způsobem vypustit.

Nechtěli jsme sedět na místě a čekat, až si pro nás po malých krůčcích přijde smrt. Smáli jsme se těm idiotům, co v našem věku zakládají rodiny a myslí si, že žijou. Že to, co mají, je život. Zatímco ho vůbec nepochopili.

Jenže to bylo před patnácti lety a já mám pocit, že jsem nějakým jedovatě ironickým způsobem ten život nepochopil já. Mohli jsme tohle všechno udělat, dokud jsme měli čas. Dokud to šlo. Mohl jsem se o ni víc snažit, třeba bych ji zachránil.

Ale ne, našim největším dobrodružstvím bylo stát ve tři ráno na benzínce, chlastat pivo z plechu, který podle chuti prošlo při přepravě několika teplotními změnami, čumět na můry, který jak tupý ovečky dál a dál narážej do lampy, a bavit se o plánech, které jsme chtěli uskutečnit, ale oba dva jsme kdesi hluboko cítili, že to nikdy neuděláme.

Kdo by to byl řekl, že při jejích zkušenostech se může otrávit alkoholem. Nebo se to naopak dalo čekat? Nevím. Teď už je to jedno a nic se nezmění. Jak kretén jsem sledoval, jak se jí v hlase pomalu ozývá chlast a cigarety. Jak se z krásný holky stává slupka s nicotou uvnitř. Kdyby jen sledoval, nejhorší bylo, že jsem se na tom aktivně podílel. Až když se všechno posralo mi z mozku spadl těžký závoj, přes který jsem do té doby neviděl a myslel si, jaká je to všechno prdel.

„Lidi si málo věřej.“

Rozhodl jsem se alespoň částečně splnit to, co jsme si slíbili. Sjíždím svět, vydělávám si, kde se dá, hlavně hraním na ulici, a neobtěžuju se hledáním domova. Ten už stejně nikdy nenajdu.

Je nádherný den. Sluníčko mi pere do obličeje a prudký vítr mi tu a tam hází vlasy do očí. Je opravdu teplo, voda oceánu, který omývá pobřeží kdesi v Kalifornii, je však ledová. Stojím v ní už po pás a ani to pořádně nevnímám. Vidím přes sebou jen Niky, tu stydlivou holku s nepřemožitelným démonem na ramenou.

A čekám. Čekám na tu finální vlnu. Vlnu, která se s burácením přizene k břehu, aby se vzápětí jako umírající fénix stočila do klubíčka, do bílé pěny, shořela do vodních jisker a nepoznána, nezformována se vrátila zpátky do oceánu, kde se vmísí mezi ostatní. A pak se nová, znovuzrozená, opět vrátila ke břehu, aby se snažila dosáhnout nedostižného cíle, který je tak blízko, a přeci by nemohl být vzdálenější.

Stejně jako já. Jediným cílem její cesty tak přeci jen zůstává zánik. A já se na tuhle cestu vydám společně s ní.

Věčný literární flákač a nechávač na poslední chvíli. Baví ho pozorovat okolí a hledat v něm příběhy. Na papír je však převádí méně, než by chtěl. Největší motivací jsou motivace externí, jako například literární soutěže, kdy se tu a tam zadaří, třeba umístění v první trojici soutěže Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru. Žánrově se neustále hledá, za největší, shodou okolností velmi nedávný úspěch ale považuje ocenění jeho filmového scénáře Filmovou nadací a měl by obrovskou radost, kdyby se ho povedlo realizovat.

*Všechno je v pořádku.
Je na vlnách a zůstane
tu celý den.*

Alžběta Rývorová

Narozeninová věštba

Budík na mobilu se rozezněl. Displej ukazoval 23:45 a datum 17. 4. 2023. Monika se rozhodla. Nenechá nic náhodě! Oblékla si teplý svetr a popadla tašku, ve které měla lahev vody, termosku s kávou, šest šunkových sendvičů, tři jablka a kousek čokolády. Navrch položila knížku, brýle a dvě složené deky. Do kapsy si nacpala mobil a balíček papírových kapesníků. Vyšla z chatičky a zamkla za sebou. Seběhla dolů k řece. Naskládala věci do připravené pramičky, odvázala řetěz a odrazila od břehu. Nechtěla riskovat ve tmě nějakou nehodu, proto popohnala loďku vesly jen k protějšímu břehu a zakotvila ji mezi keři pod vápencovou skálou. Rozložila deky na dno pramice a rozhodla se, že se pokusí ještě usnout. Podívala se na mobil, je přesně 0:15. Dneska má narozeniny.

Ležela na zádech, poslouchala jemně šplouchající vlnky a dívala se na hvězdami pokrytou oblohu. Vzpomínala.

Tento den, přesně před čtyřiceti lety, „zatáhla“ školu. Domluvila se s kamarádkou Karolínou, že šestnáct let je dost dobrý důvod, aby člověk konečně porušil pravidla a ukázal světu, že není „brick in the wall“. O dva roky starší Karolína koupila v samoobsluze lahev griotky a cigarety. Nechtěly potkat nikoho známého, a proto popojely tramvají ke Stromovce. Tam se ztratí všem zvědavým očím bez potíží.

Bloumaly po parku a podvědomě se vyhýbaly skupinkám dětí v trenýrkách, které sem vyhnali tělocvikáři z okolních škol. Nakonec našly jednu lavičku, částečně ukrytou mezi rozkvétajícími zlatými dešti. Karolína otevřela griotku a obě si mohutně přihnuly. Pak nabídla Monice zapálenou cigaretu. Monika ji vzala do ruky a opatrně strčila filtr do pusy.

„To musíš pořádně,“ zasmála se Karolína jejímu pokusu. Zkušeně potáhla a blaženě vydechla kouř ústy i nosem. Monice se zdálo, že snad i ušima. Pokusila se ji napodobit, ale ucítila na průduškách ostrou bolest a ošklivě se rozkašlala.

Karolína se smála. „To nic, zvykneš si. To je jen napoprvé.“

Monika si nebyla jistá, jestli to chce ještě zkusit někdy napodruhé. Držela alespoň cigaretu co nejelegantněji, jak to viděla ve filmech, a odklepávala prstem popel na zem. Cítila se děsně dospěle. Probíraly kluky, školu, rodiče a upíjely griotku. Moniku napadlo, že ani ta griotka už jí vlastně moc nechutná. Nikdy si nevšimla, že je tak příšerně sladká.

Právě tehdy se před jejich lavičkou objevila ta žena. Vypadala, jako ze starých obrázků. Měla snědý obličej a černé vlasy schované pod pestrobarevným šátkem s dlouhými třásněmi. Druhý velký šátek s vyšíványými růžemi měla hozený přes

ramena a omotaný kolem těla. Pod ním jí splývala dlouhá jasně červená kolová sukně. Žena byla bosa. Moniku napadlo, jestli nepatří ke světským. Před pár dny skončila Matějská pouť a někteří kolotočáři tady v „Juldě-Fuldě“ ještě zůstávali. Žena se zastavila a upřeně si je prohlížela. Nebylo to příjemné.

„Prozradím vám budoucnost děvčátka. Podej mi ruku!“ obrátila se na Karolínu.

„Nemáme peníze,“ pohotově odsekla Karolína.

„Nechci peníze. Podej mi ruku!“ opakovala žena.

Karolína pokrčila rameny. „Když je to zadarmo...“

Žena dlouho zkoumala její dlaň, než promluvila. „Budeš se svým mužem hodně cestovat. Nepoznáš hlad ani bídu. Čeká tě bezstarostný život, ale pokud neposlechneš mé varování, skončí příliš brzy.“

„Jaké varování?“ zamračila se Karolína.

„Dáš mi dárek?“ zeptala se žena.

„A je to tady! Já věděla, že to nebude zadarmo,“ usklíbila se vítězoslavně Karolína, „říkala jsem, že nemáme peníze.“

Žena mlčky ukázala na Karolínin prsten.

„Ten ti klidně dám, nemá žádnou cenu. Obyčejný drátek a sklo.“ Karolína sundala prsten a podala jí ho.

Žena si prstýnek navlékla na malíček a teprve potom řekla: „Jestli se chceš dožít víc než čtyřiceti let, vyhýbej se pálení a tabáku, jinak tě zničí.“

Karolína se ironicky rozesmála. „To by mě bez tebe fakt nenapadlo! To nám vykládají všichni už od mateřské školky.“

Žena na to neřekla nic a obrátila se k Monice. „Teď ty!“

Monika schovala ruce za záda. „Já nechci. Děkuju.“

„Podej mi ruku!“ zašeptala žena a Monika měla pocit, že její černé oči svítí jako uhlíky v ohništi. Poslechla.

Žena měla příjemně teplou dlaň. Po chvíli zkoumání řekla: „Ty zůstaneš tady. Vidím dvě děti. Syna a dceru. Čeká tě dlouhý a šťastný život, ale jen když překonáš jedno velké smrtelné nebezpečí. Ten den musíš být na správném místě, jinak se tvoje cesta násilně přeruší.“

„Jaký den a kde musím být?“ vykulila oči Monika.

„Dáš mi dárek?“ zeptala se žena.

Karolína se vědoucně uchechtla.

„Já nemám prstýnek,“ posmutněla Monika.

Žena ukázala na její krk.

„Šátek? Chcete můj šátek? Ale on není moc povedený. Háčkovala jsem ho sama a tady se mi trochu popletl vzor a uteklo mi oko,“ omlouvala se Monika a podala ženě šátek. Ta si ho uvázala okolo paže a pokračovala: „Smrtelné nebezpečí na tebe číhá přesně v den tvých padesátých šestých narozenin. Unikneš mu jen na vlnách, pouze vlny tě v ten nejhorší okamžik zachrání!“

„Kecy v kleci“ smála se Karolína. „Já vím co! Ty chceš naši griotku a cigarety, že? Proto mě tu varuješ před chlastem a kouřením. Tak jo. Klidně si je vezmi, stejně nám už nechutná.“

Žena vážně zavrtěla hlavou, „Já už jsem své dárky dostala,“ otočila se a odešla.

Monika ležela zabalená v dece na dně pramice a vzpomínala dál. Domů se tenkrát vrátila už před polednem. Bylo jí špatně. Máma ji našla s hlavou v záchodové míse.

Monika jí namluvila, že je jí zle už od rána a že leží celé dopoledne. Nechala si napsat omluvenku a tím celý pokus o rebelii skončil.

Na jaře roku 2005 našla ve schránce dopis z Toronta, psal Karolínin manžel. Karolína zemřela na celkové selhání organismu. Rakovina plic a závislost na alkoholu je smrtelná kombinace. Bylo jí necelých čtyřicet let.

Monika nebyla pověřčivá. Neděsily ji černé kočky na cestě, pátek třináctého, vysypaná sůl, ani rozbité zrcadlo... Ale ta podivná žena tenkrát a její oči... Monika si připadala, jako blázen. V duchu si nadávala, ale má malého vnoučka a vážně moc moc chce vidět, jak vyrůstá, a chce mu být nablízku, když ji bude potřebovat. Ne, nebude riskovat! Je to jen jeden jediný den. Zavrtěla se a loďka se lehce rozhoupala. Všechno je v pořádku. Je na vlnách a zůstane tu celý den.

Nakonec přeci jen usnula. Když znovu otevřela oči, slunce šikmo svítilo na hladinu a vytvářelo zlatavé odlesky. Shodila ze sebe deku. Vytáhla termosku s kávou a zakousla se do sendviče. Pak se uvelebila na sluníčku a otevřela knížku.

„Moničkooo! Moničkooo, prosíím!!!“

Zvedla oči od knížky. U mola jejich chatové osady stála paní Špačková a rozčileně na ni mávala.

„Moničkooo! Prosím tě! Esmeralda něco špatného sežrala! Je jí zle! Mohla bys nás odvézt k veterináři?“

Paní Špačková byla osmdesátiletá důchodkyně, trávila na osadě skoro celý rok. Nikoho neměla. Jen černou kočku Esmeraldu, kterou milovala.

Monika začala panikařit. Úplně cítila, jak se na ni temný osud řítí. Nemůže přeci paní Špačkové říct, že dneska nesmí odejít od řeky kvůli nějaké staré věštbě a že má Esmeralda smůlu.

Začala veslovat k molu a horečně přemýšlela. Dobrá, co teď?

Uááá, a dál?! Celou povídku si můžeš přečíst u Bětky [na blogu](#).

Alžběta – Varda Elisabeth se narodila do knihovnické rodiny a prožila dětství na bohnickém sídlišti zabořena nosem v dobrodružných románech. Vyučila se knihačkou, a ačkoliv ji osud zavál zcela jinam, zůstala knihám věrná. Píše ode dne, kdy jí matka poradila: „Je ti zle? Napiš o tom a začneš se smát.“ Její povídky najdeš na www.varda.cz. V roce 2022 vydala soukromě fantasy novelu *Zelený kámen*. Pokud miluješ humor, dobrodružství a tajemno stejně jako Alžběta, nebudeš se v jejím světě nudit.

Tak jako já tady teď sedím s vámi, vy tu sedíte se mnou...

Zuzana Marešová

Přeju si...

Jsem ráda, že sis na mě udělala čas. Nevím, jak dlouho tu ještě budu. Radost ze života je pryč, těšení se je pryč. Zkušenosti hrozná, jak s mým životem naložit dál? Sedím tu se slavnou mentorkou. Mile si objednává kávu. Servírka působí profesionálně a snaží se lidem zpříjemnit den. Dorty z vitríny křičí, že jsou dnes naprosto k sežrání.

Jak je možný, že mi myšlenky dokážou přecvaknout z beznaděje na zájem? Jen jsem zaměřila pozornost na tu paní. Dokáže dělat zázraky jen tím, že je? Vyzařuje z ní cosi zvláštního. Není povrchní, vypadá zkušeně a že si toho i dost zažila sama. Jenže evidentně ji to netrápí tak jako mě.

„Tak co vás přivádí?“

Přerušila tok myšlenek a musela si všimnout, že ji pozoruju. Ztěžka polknu. Usrknout teď svého čaje z citronové trávy je brzo, ještě bude horký. Hrne se mi na mysl změť slov, ale nedokážu vybrat ta správná. Chvilí se tedy na sebe díváme mlčky. Evidentně jí to nevadí. Něco radši řeknu.

„Chtěla jsem vás poznat osobně. Zaujaly mě vaše články a knížka, kterou jsem přečetla jedním dechem.“

Pochvala zabere vždy. Usmála se. Teď by mohla něco říct ona. Čaj bude ještě stále horký, chytám se aspoň lžičky a míchám. Ať se nepocintám, to by bylo trapný.

„Děkuji. A co konkrétně?“

Tak to jsem si nepomohla. Takže nádech, výdech. Soustřed' se, buď pohodlně zde a pěkně vnímej. Tolikrát jsi to trénovala.

„Omlouvám se, mám špatný den a těžko se mi uspořádávají myšlenky. Líbí se mi, jak dokážete brát vše s lehkostí. Čiší z vás pohoda a klid. Přála bych si být taky taková.“

„To je milé. Zeptám se přímo k věci, co vám v tom brání?“

Hrnou se mi slzy do očí. Vždyť už dávno jsem to zkoušela. Něco ve mně je, ale prostě mi to nejde. Nevím, co říct. Soustřed' se. Položila klíčovou otázku. Ona ví, proč se tak ptá. Tolika lidem pomohla, jsou jí vděční a teď jsem tady já a chci to taky.

„Asi já. Nějak se nemůžu odrazit ode dna. Myslela jsem si, že když budu druhým pomáhat, oni na oplátku pomůžou mně. Ale to se neděje, jen mě využijou, najdou, v čem jsem špatná, a jdou pryč. Už nevím, jak dál.“

„Aha, jste na dně, jak říkáte, a máte pocit, že za to můžou druzí, kterým jste pomáhala. Je to tak?“

Ano, to si myslím, i když to zní blbě. Víím, že si za všechno můžu sama, ale nevím, jak jsem to měla udělat jinak. Je toho na mě v životě moc. Nevím, co dřív a jak dál. Občas se mi daří a pak zase přijde něco, co všechno rozhodí.

„No, asi se to tak dá říct. Víím, že je to i moje vina, ale nevím, co jsem mohla udělat jinak...“

„To máte pravdu. Situace nebývají v daný okamžik jednoduché pro nikoho z nás. Každý máme takové životní lekce, které posouvají právě nás. Tak jako já tady teď sedím s vámi, vy tu sedíte se mnou.“

„Aha. Takhle jsem se na to nedívala. A co byste mi doporučila, když prostě nemám dost peněz, nemám pořádný vztah? Ostatním radím a jim se daří, vrací se za mnou, když něco potřebují, ale já se nehnu z místa.“

„A jak byste si přála, aby se to rozuzlilo?“

Tak tyhle všeobecný kecy na mě nefungují. Zadržuji zoufalství, že tudy to taky nepůjde, a koukám do blba. Tahle paní si na mě udělala čas. Prý i já jsem tu pro ni. Fajn. Třeba aspoň pomůžu jí k většímu úspěchu. Jako vždy. A třeba tentokrát zbyde aspoň trocha toho úspěchu i na mě. Usrkávám čaje. Au, pálí to. Ale aspoň je jasné, že ze mě kloudná slova vypadnou až za chvíli. Ona si dál drží svůj klidný výraz s pohodovým zájmem. To mi dodá odvahy.

„Přeju si mít parťáka v dobrém i zlém, ale to zlé už ať je co nejkomfortnější. Spolu bychom měli chalupu u moře, kde bychom s rodinou šťastně žili nebo si užívali aktivní dovolenou. Děti by měly doma krásný vzor vztahu muže a ženy. Cítila bych se skvěle, milovaná, přijímaná taková, jaká jsem. S partnerem – manželem bychom se vzájemně doplňovali, a to i v práci. Já bych psala knížky a organizovala seberozvojové pobyty u moře. Náš tým by úspěšně prodával kvalitní věci pro zdravý životní styl a pohodu. My bychom na to jen dohlíželi. Kdykoli bych si mohla zaplavat v moři, jen tak se pohoupat na vlnách a vnímat spojení s oceánem. Děti by se učily v naší miniškole, už slyším ten dětský smích a radost z odvedené práce a báječné spolupráce...“

„Dobře. A jak můžete začít hned teď?“

* * *

To se jí to říká, babě. Má určitě všechno, co si zamane. Ale jak bych s tím mohla začít teď já? Mělo vůbec smysl se s ní potkat? Vždyť jsem místo toho mohla stihnout vyžehlit prádlo. Ještě že už Patrik usnul a je chvíli klid. Můžu přemýšlet. Pustím si hudbu na youtube, ať se mi líp usíná... „PŘEJ SI NĚCO, mystická frekvence.“ To je skvělý. Tak oni mi s reklamou snad vidí i do hlavy. Okej. Přeju si chalupu, moře, čistou vodu, cákat ji kolem sebe radostí. S mým štěstím by tam byla špinavá pláž. Určitě. To si asi nemám objednávat při mystický frekvenci. Dobře, čistá pláž. Skoro soukromá, pomalý vstup do vody, kameny, na které se dá sednout a nechat si jen omývat nohy. Slyšet racky ze vzdáleného přístavu, šumění stromů větrem rozkývaných. A lidí. Přeju si lidi, kteří se dokážou na všechno dívat s nadhledem a humorem. Takoví, co jsou nápomocní, na které se dá spolehnout. Zlé ruším, to ne. Už žádné zlé. Ať se s nimi hezky povídá i spolupracuje a ať se máme naprosto báječně. Rodiny s dětmi. Děti si hrají spolu a učí se od sebe navzájem...

„Mamí, já už jsem spinkal.“

Cože? Vždyť je ještě...půl sedmé ráno. Budík jsem zase zaspala, ach jo.

„Běž se převléct z pyžamka, hned jsem u tebe.“

Pokus rychle vstát připomene, že se tělo zase moc nehýbe, šílená bezmoc. Migréna celého těla.

„Ale já chci pomoci!“

To mi je jasný. Já bych taky potřebovala, ale mně nikdo nepomůže.

„Už jdu, miláčku.“

Co zas dnes bude? Náročný den jako každý jiný. Obléct, nakrmit, vydržet aspoň dvě hodiny, než podlehnu a pustím pohádku. Takhle jsem si mateřství nepředstavovala.

Ach, ty představy. Ono to asi s nimi bude souviset. Vždyť jsem si to nepředstavovala nijak. Neustále jsem se za něčím honila, odpočívala jsem jen při horečkách, vůbec neexistovalo se zastavit a něco si představit. Představit si, jaký život bych fakt chtěla. Ta baba má asi pravdu.

Začít hned. Koukám kolem, je tu dost nepořádek. Takhle bych nechtěla, aby to tam vypadalo. Aspoň trochu urovnat poházené věci, tyhle časopisy se můžou vyhodit... Cože? Tenhle obrázek je jak vystřižený z toho, co jsem jí popisovala. Reklama na štěstí, jak já říkám. Fajn. Vystřihnu tě, milá paní cákající vodu radostně kolem sebe. A pověsím si tě tady na ledničku. Vysoko, ať věčným zkoumáním magnetek neskončíš pod ní.

* * *

„Přejete si ještě?“

Usměvavý mladík, zřejmě na letní brigádě v kavárně poblíž pláže, aby balil slečny v bikinách, se snaží získat mou pozornost. Mezi ně já už nepatřím. Doma mám spokojeného manžela, tři úžasné děti, a až dopíšu tuhle kapitulu, jedu vítat další turnus podnikavých žen dychtících po seberozvoji na vlnách Středozemního moře. Na nějaký letní románek opravdu nejsem ta pravá.

„Ne, děkuji. Zaplatím.“ S úsměvem na tváři si užívám krásné češtiny v těchto končinách a v duchu se usmívám ještě víc. Přeju si ještě. A děkuji. I mně už platí, aby se taky naučili správně si přát.

Zuzka ráda píše, ale i konzultuje, motivuje, a hlavně posunuje v oblasti osobního rozvoje a růstu. Lidské příběhy, které při své praxi poznává a mění jejich osud k lepšímu, jsou jí nejen inspirací, ale i nádhernou galerií pro každodenní zkvalitňování životního stylu užívání si žití plnými doušky. Jejím snem je svět, ve kterém je radost žít. Více na www.zuzka-maresova.org.

*„To jsou moje veškerý
peníze a chci vás poprosit,
jestli byste mi za ně
přinesla kafe.“*

Nikol Kariková

Naslouchej vlnám

Když vešla do pokoje, okamžitě ji zaujal plechový obrázek. Nebyl ještě zavěšený na zdi. Opíral se jen tak o stěnu staré komody. Upoutal její pozornost pronikavě tyrkysovou barvou zobrazující moře a zářivě žlutým slunečником – zapíchnutým na pláži, bez lidí. Až potom si všimla nápisu POKUD CHCEŠ SNÍT, JEŽ K MOŘI A NASLOUCHEJ VLNÁM...

Zrovna se od moře vrátila. Přečetla si vzkaz znovu. Zavřela oči. Šumění vln jí ještě doznívalo v hlavě a tělem proudila načerpaná energie. Odjela neplánovaně. Jednu červencovou neděli se probudila s nutkavou touhou vyrazit k moři. Hned. V pondělí rozeslala klientům zprávu: „Jsem vyčerpaná. V zájmu zachování si zdraví a pokračování naší spolupráce odjíždím na týden pryč.“ Netušila, na jaké konkrétní místo se vydá. Prostě k moři. Do Chorvatska.

Ve středu už seděla v autobusu směr Trogir. Proč nakonec právě tam? Možná proto, že zrovna tam kdysi zažehla jiskru k napsání své první knihy. A pak i pokračování.

A třeba i proto, aby si připomněla jeden silný transformační zážitek. Před několika lety zůstala v Trogiru bez peněz, a navíc v emočních troskách. Z blízkého přítele se nečekaně stal zrádce. Zažila neskrývanou opovržlivost a bolestivé urážky, když na ulici hledala pomoc. Nežebrale. Jenom žádala české turisty o výměnu osmdesáti kovových korun za kuny. Ve směnárně mince nepřijímali. Věděla, že během následujících patnácti hodin čekání na autobus bude určitě potřebovat vodu a jít na toaletu. A na to byly, v centru města, zapotřebí peníze.

Reakce, se kterými se konfrontovala, ji srazily na kolena. Posadila se na obrubník chodníku a propadla depresi. Hlavu jí zamořily myšlenky, že je chudák a svět je plný zrádců. Brečela. Potom ale uslyšela odněkud zevnitř slabý, přesto neodbytný hlas: *Tohle je pouze další lekce. Můžeš se nechat srazit jenom tak, jak to sama dovolíš.* Obrátila pozornost na přítele-zrádce a snažila se mu odpustit. Hledala cestu z mentálního, emočního a finančního marastu, ve kterém se ocitla.

Zapálila si poslední cigaretu, co jí zbyla. A vtom se k ní naklonila žebračka. „Dáš mi taky jednu?“ zeptala se chorvatsky.

Zdvihla usmlývaný obličej a odpověděla: „Tohle je jediný cigáro, co mám, ale klidně se o něj podělím. Ráda bych pomohla i víc, ale jsem tak v prdeli jako už dlouho ne.“ Žena i z cizí řeči pochopila situaci a reagovala: „Máš hlad? Přinesu ti něco.“

Usmála se a poděkovala. I přes zdecimovaný stav, kdy viděla všechno černě a nepřátelsky, ucítila příliv optimismu a vděčnosti. Nečekala, až se žebračka s jídlem vrátí. Zvedla se ze země s vírou, že potká i dobrou duši z Čech, která jí mince smění.

Došla do parku. Na lavičce seděl postarší pár. Zdálo se jí, že slyší rodnou řeč. *Dobře, ale už fakt naposled*, mluvila sama k sobě, aby se vůbec vyhecovala. Přistoupila blíž a vyslovila otázku: „Mluvíte česky?“ Oba se na ni nechápavě, ale mile podívali a odpověděli.

Nestačila ani rozkódovat, jakým jazykem, když se za jejími zády ozvalo: „Já mluvím česky.“ Otočila se a spatřila muže, v cyklistickém dresu, opřeného o kolo. Nebo spíš anděla, který jí ochotně koruny za kuny vyměnil.

Byla vděčná, šťastná a připadala si jako ohromný boháč. Koupila si vodu, cigarety a na trhu pak dvě meruňky, jedno jablko a broskev. Za zbývající obnos chtěla někde u kafe a v blízkosti toalety přečkat pár hodin. Objevila kavárnu nedaleko trhu. Nejistě došla k servírce, rozevřela dlaně svírající drobné a vyhrkla ze sebe: „To jsou moje veškeré peníze a chci vás poprosit, jestli byste mi za ně přinesla kafe. To největší, jaký je možný.“ Ta milá slečna, nebo další anděl, jí donesla obří latté a prozradila, že na tržnici je toaleta zdarma. Otevřená do večera. Hurá! Nic víc nepotřebovala.

Ranní deprese a pocit zrady se měnily ve vděčnost a pokoru. Vnímala i sílící důvěru, že pokud se ocitne pod hladinou a začne se topit, objeví se někdo, kdo hodí záchranný kruh. Jediný den strávený v Trogiru se vepsal navždy do jejího života. Zažila tehdy hluboké uvědomění, proměnlivost emocí, situací, okolností, a především sílu vnitřního nastavení.

Rozhodla se jet na stejné místo, možná ale i proto, že právě tam viděla postavy ze svojí knihy naposledy. A teď se jí zhmotňovaly v současné realitě.

Vedlejší, ale dosti výrazný aktér příběhu, se čím dál častěji exhiboval v televizi. Zaznamenala to nejdřív na sociálních sítích, než ho sama uviděla v pořadu o vaření. A k tomu se symbolickým názvem: Chorvatský týden. Byla trochu zaskočená, když ten známý, ale stále odpudivý obličej spatřila. Navíc když konečně ze šuplíku vyhrabala a oprášila druhý díl knihy. Neubránila se otázkám, jestli je to znamení, pokračování dokončit, nebo signál se na to už vykašlat.

Věděla, že k rozhodnutí je zapotřebí přečíst si, co vlastně sepsala. Byla překvapená, kolik událostí a souvislostí už zapoměla nebo vytěsnila. Čtením oživaly nejen vzpomínky, ale i různá vnitřní rozpoložení. A co teprve ten šok, když se na displeji počítače, v konverzaci na messengeru, objevila zpráva. Nejdřív si pomyslela, že už jí ze čtení a ponořování se do minulosti hrabe.

„Dobrý den, obracím se na Vás jako právní zástupce pana Marka X. Mohla byste se mi prosím ozvat na moje telefonní číslo? Děkuji předem.“

Marek byl ústřední postava z její knihy. Nevěřičně zírala na ty řádky. Pak na okamžik skryla oči pod víčka a znovu je otevřela. Sdělení nezmizelo. Přemýšlela, jestli má reagovat, nebo ne. Così jí napovídalo: *Pokud tě u soudu budou potřebovat, seženou si tě. Přes Facebook může psát, kdo chce, co chce. Ale zvědavější část byla neodbytná: Jak se asi postavám daří? Co dělají? Jaké jsou jejich další osudy?*

V Trogiru sice nenašla rozřešení, zda druhý díl dopsat, ale zato si koupila klobouk. Cítila se v něm prvně v životě dobře, a ne jako blbec. Užila si moře, sluneční

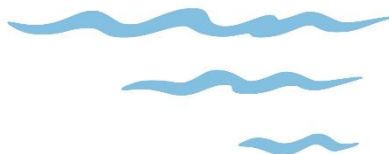
paprsky, plavání. A mimo to zvládla i první online autorské čtení. Ne s knihou, ale s povídkou do Povídkového nenávodu. Tím se jí splnilo naprosto nečekaně přání, které vyřkla před několika měsíci. Ve skupině spřízněných spisovatelských duší se objevila otázka: Na kterém místě byste si přáli svoje autorské čtení? Přestože jí to připadalo jako úplná nepravděpodobnost, napsala: U moře. Před odjezdem ještě termín čtení neznala.

Plechový obrázek opřený o komodu jí znovu připomněl, jak mohou spontánní rozhodnutí a jednání leckdy přinést víc než ta naplánovaná a promyšlená.

Naslouchat vlnám pro ni znamenalo rozhodnout se, jednat, ale nefixovat se na přesný a zaručený výsledek. Nechat se unášet těmi klidnými, ale snažit se zdolat i bouřlivější.

Umět relaxovat, ale zároveň sebrat odvahu a sílu, když je zapotřebí. Najít rovnováhu. Soulad s vlnami. Plout a nečekat, až přijde ta správná. Také ale neustrnout v pohodlí klidnějších vod, bez vln. Jen na nich se nepodaří doplout ke vzdáleným obzorům, nebo dokonce ostrovům, kde se mohou skrývat vzácné poklady.

Nejen ty vnější, ale především ty ukryté v nás.

Nikol je narozená ve znamení Slunce, ale dokáže si užívat i deštivého počasí. Kromě rodiny a přátel miluje moře, cestování, kafe a naslouchání lidským příběhům. Vždycky ji zajímaly situace a události v kontextech. A také poznatky často rozumu skryté. V rozvoji jí více než vysokoškolské studium pomohlo čtení a psaní. Před několika lety vydala svoji první knihu a teď se chystá dokončit další.

*Její pud sebezáchovy napovídal,
že na tomhle místě se má
raději držet zpět.*

Jitka Nedomová

A Bent New World

Nikdy neměla ráda vodu.

Je studená.

A mokrá.

A žije v ní spousta havěti.

A je studená.

Upoutala ji úvaha, jak se člověk může nalokat tekutiny, do níž se předtím někdo vymočil... a když pomyslela na ženy rodící do vody, cítila žaludek až v krku. Tak to bylo vždycky.

Když tu stála po kolena v oceánu, osamělá někde na konci světa, voda byla posledním z jejích strašáků.

—

Za jiných okolností by tohle bylo ideální místo na odpočinek. Vzduch je sice trochu vlhký, ne ale tak, aby byl nedýchatelný. Když se nad mořem zvedne vánek, můžete si zahrát na reklamu na šampon na vlasy. Ty jemnou hrou škádlí vás i okolí.

Obdobně jako u propagačního šotu, kde se snažíte zapůsobit na diváky, jež neznáte, ani tady reálně neexistují svědci vašich „vodních hrátek“. A tak po chvíli ztrácejí svoje kouzlo.

Po nemnoha dnech tu ztrácelo kouzlo všechno.

V dále tušila existenci dalších osob, se žádnou však nechtěla mít cokoli společného. Její pud sebezáchovy napovídal, že na tomhle místě se má raději držet zpět. Nedělat zbytečné vlny. Nebýt příliš „na ráně“.

S hlubokým výdechem ponořila pravou dlaň pod hladinu a nechala mezi prsty protéct slanou tekutinu. Jednou, podruhé, potřetí. Pokaždé dopadla zpět na místo. Gravitace i jiná zásadní pravidla lidského života tu fungovaly. Denně musela jíst, spát, chodit na záchod. Ovládala vlastní myšlenky, pamatovala si příhody odehrávající se před měsícem i pěti lety. Podle zákonů fyziky i biologie působilo zdejší prostředí normálně. Nevěděla, proč je teď zde, jinak se ale nejpodstatnější zákonitosti jevily

v pořádku. Jako by je jen ona narušovala. Nezávislému pozorovateli se mohlo zdát, že je toto celé normální.

To, čeho byla nyní součástí, normální nebylo.

Pomaloučku se brodila zpět ke břehu, kde zanechala, co zde vlastnila a na co se – kromě sebe samotné – spoléhala. Nemusela zvažovat, zda je to vhodný nápad. Pravděpodobnost, že se kdokoli odváží majetek si přivlastnit, se blížila nule. Taky tenhle fakt utvrzoval její přesvědčení, že svět, v němž se aktuálně nacházela, není, čím býval. Kdyby něco srovnatelného udělala před týdnem, mohla by se s odloženými věcmi rozloučit zamáváním. Zcela určitě by během chvilky změnily majitele.

—

Ne že by nevyrážela ven sama. Osobně považovala za praštěné být neustále někým doprovázená – do kina, do kavárny, na výstavu...

Cesta do zahraničí už byla vyšší level. Osamocená v cizí zemi, to si nedovedla představit. Je jedno, že znáte jazyk. Mít se na koho spolehnout, když jste tisíce kilometrů od domova, je zatraceně dobrý pocit. Předpokládala, že pokud se pro takový krok někdy rozhodne, nastane událost absolutně za její komfortní zónou.

Jak moc daleko se jeden může dostat a jak sám přítom na vše může být, o tom se jí ale nesnilo ani během nejhorších nočních můr.

Vzpomněla si na rozhovor vedený před dlouhou dobou. Tehdy měla hlavu plnou starostí, zatímco dnes ji zaměstnávaly pochyby a strach.

„Nechceš jet se mnou?“ zněla nabídka známého plánujícího letní dovolenou.

„To víš, že jo. Rovnou si jdu zabalit,“ odvětila pochybovačně.

„Já to myslím vážně,“ potvrdil a v reakci na výraz v její tváři doplnil: „Slibuju, že bych tě nijak neobtěžoval.“

Nevěděl, že tím vzájemným neobtěžováním si nebyla jistá hlavně u sebe. Jelikož byla zvyklá spoléhat na rozum, s mávnutím ruky nabídku přešla coby další z pitomých vtípků, jimiž ji opačné pohlaví častovalo od dob dospívání.

Tudíž se moře nekonalo. Ne společně. Ona se tam nikdy nepodívala. Až doteď.

Po téhle vzpomínce následovala ještě jedna. Utkvěla v paměti a s vehemencí se drala na povrch. Byla asi půl roku stará a odehrála se v obchodáku, kam s partnerem přišla těsně před zavřením.

Jejich cíl byl jasný. Otočný stojan v čele uličky s drogerií. Na něm vystavené čtvercové krabičky různých barev a – jak hlásaly jejich nápisy – také příchutí.

Po pár vteřinách se obrátila na svůj doprovod těkající očima mezi prezentovanou nabídkou a tázavě zdvihla obočí. Netušila, nač čeká. Na značce i konkrétním typu se domluvili už dávno a od té doby ho mnohokrát použili.

S povzdechem pokynul hlavou ke stojanu se slovy: „Trochu mě odrazují jejich přebaly.“

„Co je na nich divného? Vždyť vypadají všechny stejně.“

„Jenže na týhle krabičce je napsáno standardní, kdežto hned vedle jsou XXL, to chlapovi zrovna nezvedne sebevědomí.“

Otočila krabičkou několikrát v ruce. Pak se znovu zahleděla na líbající se dvojici na přední straně. Párkrát poklepala jedním jejím rohem o nehet na levém palci a zamyšleně si skousla spodní ret.

„A proč by tě mělo zajímat, co píšou na obalu, když máš skvělej sex?“ zadívala se muži po svém boku do očí s neochvějným klidem, krabičku stále v rukou.

„My máme skvělej sex?“ zeptal se skoro překvapeně. V očích mu zároveň blýsklo a jí v daný okamžik napadlo, že to znělo jako výzva. Přibližně ve smyslu *Ani nezkoušej vzít zpátky, co jsi právě vyslovila*. Vrátila se k regálu a umístila tu malou černou věc mezi ostatní ‚XXL velikosti‘.

Vzpomínky jí v posledních týdnech pomáhaly se ze všeho nezbláznit. K moři se dostala teprve nedávno. Nenapadlo by jí, že její první setkání s podobnou nádherou bude spojené s tím, že za sebou nechá takovou spoušť.

Že bude schopná zabít člověka, a ne jen jednoho.

Volně inspirováno: Alice in Borderland (Imawa no kuni no Alice), 2020

Jitka v životě napsala nespočet textů pro druhé. Nenávodová povídka pro ni znamenala možnost, jak mít v knihovně, která se jí téměř nevejde do bytu, konečně pár stránek, co by byly jen její. Kromě psaní věnuje svůj čas tanci. V obou oblastech se nechává inspirovat hudbou, bez níž si nedokáže představit den, a také filmovou tvorbou. Více info můžeš zjistit například na www.brujitas.cz.

V černé lyžařské kukle jsem se vplížila do stáje a snažila se v temnotě nic neshodit.

Markéta Klimo

Cesta za hranici

Drobné vlnky lehce pohupují zádí lodi a pleskají o její boky. Příď je pevně zabořená v písku a oblázcích svažitého břehu. Jako postel nic moc, ale jiné možnosti nebyly. Probouzí mě křik nějakého opeřeného nedočkavce. Ještě je chladno, na hladině jezera se vznáší obláčky mlhy a světlo jen zvolna odhaluje obrysy stromů na břehu. A přece zahlédnu siluetu klisny mezi čtyřmi stromy. Takže se to stalo. Ukradla jsem koně. Pro tátu.

Totíž, je to složitější. Půlka kobyly jménem Hope byla vždycky jeho, ale nedávno vymámil od spoluvlastníka i tu druhou. Použil k tomu notnou dávku kvalitního vína, na něž svého dlouholetého kamaráda vylákal do útulného moravského sklípku. Jenže doklad o tomto dealu je pravděpodobně už dva týdny recyklován v řece. Otec tam náhodně zaparkoval, když havaroval při návratu domů z Belgie, kde byl klisnu převzít. Utopil nejen auto a přívěs, ale málem i sebe a koně. Při nárazu se zranil a padl do bezvědomí. Takže neviděl, jak hasiči vytahují nejdřív jeho a pak klisnu. Táta naložili do sanitky. Když se probral, dokázal mi napsat jen jednu SMS. *Odvez Hope. Je celá naše.* Poté opět omdlel.

S kamarádem Vaškem táta sdílel vzpomínky na dětství a zálibu v koních. Oba byli dlouho aktivní jezdci a účastnili se závodů. Na vrcholu kariéry společně koupili nadějnou klisnu s výborným skokovým původem. Když vyrostla a podle očekávání dobře skákala, nechali ji závodit a trénovat v Belgii. Táta ji měl moc rád a často za ní jezdil. Občas mě bral s sebou. Vaškův podíl chtěl už několik let. Když se to povedlo, Vašek podepsal tátovi hlášku o změně majitele a přijal hotovost, bylo to pro něj jako výhra v loterii. Hned další týden pro klisnu jel, ale na cestě zpět záhadně sjel z cesty.

Jeho stav byl vážný. V ten moment Vašek otočil a transakci zapřel. Rozhodl se kobyly pronajmout do zahraničí bez tátova souhlasu.

Tak to ne, řekla jsem si. Pustila jsem se do jednání s ním, jako by na tom závisel tátův život. A možná to tak bylo. Vždycky mu na kobyly hodně záleželo. Jenže s Vaškem nic nehlo. Hlášenka zůstávala neznámo kde. A čas utíkal. Tudíž jsem se odhodlala k radikálnímu kroku.

Máma je na pracovní cestě, takže jí nic vysvětlovat nemusím. Po pár dnech zařizování dovolené, dočasného úkrytu pro klisnu u hajného Matěje uprostřed temného a zapomenutého hvozdu a nalezení vhodné trasy nastala osudná noc. V černé lyžařské kukle jsem se vplížila do stáje a snažila se v temnotě nic neshodit. Hope mě poznala a odchod ze stáje proběhl hladce a tiše, protože jsem jí na kopyta natáhla čtvero vlněných ponožek od babičky. Pro případ záběru z kamer měla kobyla

narychlo namalované jiné odznaky, než kterými disponovala. Objednaný přepravník čekal na smluveném odpočívadle.

Tady se plán zadrhl, neboť Hope si pamatovala nedávnou plavbu a odmítala nastoupit. Chápala jsem ji, ale řidičovy nadávky zastavil až štědrý obnos, se kterým nás opustil. Nastal čas pro plán B – pěší pochod. Poslala jsem zprávu Matějovi, aby nečekal. Po třech hodinách pochodu pod hvězdami jsem natáhla pásku mezi stromy a vytvořila malou ohrádku, kterou klisna do rána vypásla. Sama jsem našla útočiště v pramici, kotvící na břehu jezera.

Dopředu si v loďce rychlou snídani a klisnu nechám napít. Do ranního ticha pípne SMS od Matěje. *Kde jsi?* Odolávám pokušení napsat mu, že v háji, protože jsem právě objevila, že do loďky zatéká zrovna v místě, kde mám boty. Dorazíme asi večer, píšu a cpu nohy do studené a vlhké obuvi.

Za chvíli jsme opět na cestě a pokračujeme dobrým tempem. Nicméně, nohy v botách mi stále důrazněji dávají najevo, že jsou mimo svou komfortní zónu. Když už mě bolí každý krok, rozhoduji se a z nejbližšího pařezu na klisnu nasednu.

Cesta ubíhá rychleji. Kobyla jde energicky, ale uši stáčí každou chvíli ke mně. Chvíli si zvykám na její pohyb a na měkké lesní cestě ji pobídnu do klusu. Na kopci zastavím a kouknu do mapy. Dole můžeme na asfaltku nebo do tunelu pod tratí. Míříme klesajícím svahem k silnici. Náhle zahlédnu blížící se policejní auto. Jede zvolna, jako by se posádka kochala okolím. Hledají nás? No dobře, tak po silnici ne. Vyrážíme lesní cestou. Vzhůru do tunelu! Seskakuji a vzápětí zjišťuji, že tunel zřejmě žere koně. Klisna tam nejde po dobrém ani po zlém, dávám jí čas si tunel prohlédnout. Nic nepomáhá, čas letí. Nakonec rezignovaně nasednu, že tedy pojedu podél silnice. V tu chvíli Hope opatrně vykročí k ústí tunelu. Skloním se k jejímu krku, batoh sesunu ze zad ke straně a ani nedýchám. Po pár metrech si nejsem jistá, jestli tunel nežere i lidi. Jedna skomírající zářivka ozařuje ponuré vlhké zdi, sem tam poznamenané nápisy a podivnými obrazy.

A najednou jsme venku, v jasném světle mhouříme oči, obě zpocené. Je čas uvolnit napětí. Klidným cvalem urazíme větší část cesty, takže za necelou hodinu sesedám u malé branky v plotě Matějovy hájovny. Hope se seznamuje s jeho dvěma chladnokrevnými valachy. Po pár minutách se všichni pasou.

Matěj sedí u stolu, kouří dýmku a k obloze stoupají obláčky. „To je dost,“ usmívá se. Svalím se vyčerpaně do krátké trávy vedle stolu a shrnuji mu celý příběh.

„Je to kontroverzní jak oblečení z Myanmaru,“ pronese klidně. „Ale pár dní ji tu klidně nech.“ Pípne mi mobil. Máma. *Táta je po operaci. Vrátila jsem se a jsem na chatě. Přišla ti pošta od táty, tak jsem ji otevřela. Je tam průkaz koně a nějaké papíry na přepis majitele koně. Je v tom tvé jméno.*

„Tak jed' domů,“ praví Matěj. Nebe se třese naším smíchem.

Markéta kdysi před dosažením plnoletosti vyhrála jednu malou literární soutěž, a pak tvořila téměř výhradně výtvarně. Teď, po mnoha letech, by se k psaní ráda vrátila.

Jak jednoduché je vyprávět cizí příběhy. Mnohem jednodušší než žít ten vlastní.

Jana Holanová

Na vlně ticha

Bála se, bála se tak moc, že i když byla ráda sama, vyhledávala společnost. I když měla spoustu zájmů, plnila čas malichernostmi, které ji nikdy nemohly naplňovat. Strach, ten věrný, neúplatný kamarád. Jako kdyby šla po prázdné pláži a malé vlnky střídaly ty větší, omývaly její nohy a vedly ji hlouběji. Přítal zvláštního ticha ji roztříštil na kousky jako obří vlna. Myslela, že už tam ty kousky zůstanou ležet navždy. Příliš hlučné ticho. Hlučné tak, že ji vyděsilo, a začala kousek po kousku sbírat a skládat zpět jako puzzle. Ejhle, tak se to povedlo, zase drží pohromadě. Rozechvělá, ale vcelku.

Dumala nad tím, proč je to tak. Čeho se bojí? Co ji drží svázanou? Co ji nepustí udělat krok do samoty, do jinakosti? Co ji rozechvěje, proč ztrácí dech? Ne, ztrácí všechny smysly. Tupě se snaží vyloudit zvuky líbivé a známé všem a být tam pro ně. Pro spoustu těch, co v mžiku zapomenou. Je divná? Ale takhle se to má. Takhle se to dělá. Jsme tady pro ostatní. Pro ty, co nás potřebují. Nebo je to snad jinak? Bloumala městem a hledala kavárnu. Na chvíli si sedne a vypije si kafe, jen tak sama.

Nevyšlo to. Ani neví jak, a opět drží kelímek s kávou v ruce a brouzdá nákupákem. Namlouvá si, že není sama. Že je v davu. Že někam patří. Jak je to možné? Pokolikáté už? Zrušila si schůzku bez náhrady, bez objasnění, bez omluvy. Má se aspoň trochu ráda? Měla se někdy ráda?

Nevadí, příště už to vyjde. Nebo aspoň v to chce doufat.

Nohy ji vedly ven. Bylo krásně. Vnitřní kompas vydal povel. Domů. Do bezpečí. Hlavou se jí honily myšlenky zatoulané v daleké cizině: vidět Paříž, brodit se písečnou pláží, přivonět k levanduli v Provence, vychutnat si špagety s pestem genovese v malé trattorii. Jak dlouho už nikde nebyla. Chtěla vyrazit sama, ale bála se. Spousta jejích strachů ji pronásledovala v každé chvíli, kdy hlavu nezaměstnávalo cokoli jiného. Když mohla jen tak být, řešila, co a proč nemůže. Co a jak musí.

Tušila, že k obavám není důvod. Věděla moc dobře, že se anglicky domluví i lidé s mnohem horší slovní zásobou. Že někdy k domluvě stačí ruce a nohy a slova nejsou potřeba. Věděla, že je úplně jedno, co se má dělat. Věděla moc dobře i to, co by chtěla a mohla dělat. Jen ten vnitřní děs. Sžíral ji každou vteřinu v osamění. Zkoušel vytrvale její odvalu k žití.

Milovala výlety i jejich plánování. Vybrala si místo a nápady se hrnuly samy. Nacházela krásu v obyčejných věcech. Táhly ji k sobě, čekaly na ni. Příjemná kavárna, restaurace s historií, nádherná zákoutí, co vyzývají k večerní romantické procházce, písčná pláž, kde se bude ráno procházet a sbírat mušle či oblázky. Hledání míst s výhledy, od kterých nejde odtrhnout pohled. Co, kdy a z jakého úhlu vyfotit. Kde je nějaká stará katedrála, co zve k zamyšlení. Co zvětšit ve svém srdci, čím naplnit duši.

Byla plná energie. Co kdyby opravdu vyrazila?

Proč to k sakru neudělá? Co je ten důvod? Tušila. Ne, velmi dobře věděla, ale nechtěla si to přiznat. Dokud to nevysloví, není to pravda. Jak dlouho si ještě bude lhát? Co kdyby ji takhle obelhával někdo jiný? Byla by schopna to říct? Umí vůbec poznat lež? Někdy je lež tak dobrá kamarádka, že jí uvěříme. Oblečeme šat oběti a unášíme sami sebe na vlně lítosti do největších dálek. Zahalíme do oparu výmyslů všechno a snůškou smyšlených báchorek sytíme srdce i duši. Zapomínáme snít a ztrácíme se. Byla našťvaná, lítostivá a ublížená.

Tohle přece nechce, tak proč?

Byt byl po návratu tichý. Krásný letní večer se pomalu měnil v nesměle mladou noc. Seděla u otevřeného okna. V ruce hrnek mátového čaje s trochou levandule. Vůně se linula pokojem. Oči bloudily a každé další nové světýlko z okolního světa tam venku je táhlo k sobě. Kdo bude ten další, kdo ho rozsvítí? Kdo vdechne večeru život? Je tam sám a bloumá bytem, stejně jako ona? Nebo pracuje a nevnímá čas ani samotou? Či je to světlo lásky, co jako anděl strážný hlídá romantickou dvojici? Nebo někdo dělá tichého společníka televizi. Někdo třeba žehlí.

Nesnášela žehlení, a přitom žehlila tak často. Mohlo se zdát, že je to její hobby. Když žehlila, nemusela hlídat myšlenky. Když dělala cokoli, nemusela slyšet ticho svého bytí. Nemusela sedět sama u stolu jenom s tlukotem svého srdce a s dechem, který vyluzoval tak zvláštní zvuky, až ji to děsilo.

To byla ta chvíle, kdy se bála nejvíc. Bála se ho spatřit. Podívat se mu do tváře a zůstat dál tou, kterou byla před chvílí. Přítomnost okamžiku se stávala tíživou. Lapala po dechu, jako plavec, kterého rozhodí nečekaná vlna.

Poznané a vědomé se halilo do tmy. Děsilo ji to víc a víc. Za žádnou cenu se neotočí. Tma a ticho. Dva kamarádi do deště a nepohody. Měla je ráda, ale...

Nechtěla ho vidět, bála se ho potkat. Ještě ne. Věci někdy zvenčí vypadají líp, než jaké doopravdy jsou. Bude tady sedět až do rozednění. Zas to tiché vlnobítí. Bouřka bez deště. Blesky v duši. Srdce promáčené proudy strachu.

Jak jednoduché je vyprávět cizí příběhy. Mnohem jednodušší než žít ten vlastní. Bez kudrlínek a přidaných barev. Bez zákoutí, na která chceme zapomenout. Nemít vyhaslé oči, bloudící tam kdesi. Nevynechat žádnou vrásku. A právě přesto vědomě pozvat do srdce lásku.

Bála se být tou, kterou se stala. Chtěla své známé staré já, ale děsilo ji. Bolelo ji i jen malé ohlédnutí za celým životem, který se rozplynul ve vteřině mezi nádechem a výdechem. Chtěla jinou nálepkou. Nebo proplouvat bez nálepek. Být neviditelná. Soudila jiné, soudila sebe. Zas a znova pokládala otázky těžší než u posledního soudu. Týrala se, vinila. A proč to všechno? Aby našla odpověď na věčnou otázku: „Kdo za to může?“ Není to nakonec jedno? Proč mermomocí hledat odpověď? Zvenčí vypadají věci jinak. Pohled dovnitř může bolet. A její duše byla rozbolavělá dost a dlouho.

Dívala se na měsíc, byl úplněk a ticho. Ticho, které bolelo. Myšlenky se jí zatoulaly a vzpomněla si na starou písničku o reklamě na ticho.: „Reklamu na ticho

dnes v telce dávají...". Tohle byla reklama na ticho. Ticho tak hlučné a pronikavé jako obří vlna, která se roztříští o skálu tlukoucího srdce.

Kdyby ticho vonělo, mělo by vůni slané mořské vody. Kterou když vdechneš nechtěně nosem, tak pálí a štípe. Probouzí smysly a volá po záchraně.

Nadechla se a prudce otočila hlavu. Byl tam. Nemohla se hnout.

Viděla ho jasně. Odraz její duše v zrcadle stínů. To nejhorší, co v ní bylo. Zlost, vztek, vzdor a strach. Strach, že je k ničemu, neschopná, nepoužitelná pro život. Bála se sebe. Svě duše, děsily ji pocity, návaly strachu a zloby. Neovladatelný vztek. Bezmoc, odvržení možnosti být v dění svého života plně. Lži, do kterých ji vplétali. Zapomněli jí poslat pozvánku na toto dějství jejího života. Nebo to byla její dětská naivita. Ať už tak, či tak, žila, co dokázala. Dívala se do svého nitra dlouho a tiše. Vyděšenost po chvíli začala ustupovat. Co spatřila, bylo taky její. Nebylo to krásné, ale bylo to její. Byla to ona se vším všudy. Natahovala ruce a snažila se obejmout svoji duši, pohladit ji. Dech se pomalu vracel do normálu. Dívala se na sebe s rostoucím přáním přijetí všeho, co v ní bylo. Zatím toho nebyla schopna. Jeden malý kousek ve skládačce chyběl.

Odpuštění. Odpustit, jak se to dělá? Jak má odpustit sobě i jemu? Jak odpustit zradu? Jak všechno nechat jít? Snad jednou. A kdyby se to nepovedlo, i tak se může mít ráda. Dovolila si na chvíli a nesměle být vědomě v nové kůži. Rozhodla se. Žádný z včerejšků už za pačesy nechytne, o zítřcích může snít. Ale promarnit dnešek by byla škoda.

Stála v proudu života. Přestávala se mu bránit.

Ta fotka vypovídala o všem. Znamá sukně, i klobouk se zdál povědomý, lehká béžová šála plná kouzelných vážek, bílé plátěny. Ano, to bude ona. Nebude to snadné, ale dveře jsou otevřené. Teď je ta chvíle nepřibouchnout si v nich křídla k rozletu. Dovoluje si znovu začít žít svůj krásně nedokonalý život. Skulinkou nedověřených dveří vpouštět zapomenuté štěstí. Těšit se i bát současně.

Pocit strachu míchající se s rodící se odvahou. Hlučné ticho moře a ona. Cítila štěstí. Seděla v kavárně života a po malých doušcích usrkávala z hrnku lásku a něhu.

Jana miluje život, a i když ji život zavál do světa účetnictví a financí, miluje slova a ráda je čte i skládá do básniček a krátkých příběhů. Inspiraci sbírá na procházkách lesem i v kavárnách při poznávání historie daného místa. Miluje svého psa, focení a radost si dělá drátováním vánočních ozdob. Návrat do poklidného světa babiček, stejně jako psaní ji unáší do klidu. Všechny zmíněné vášně zaznamenává na svém [blogu](#).

Projdu altánkem na druhou stranu a CVAK – ocitnu se v domě s tajnými schody.

Kačka Tajemná

Cesta „průchodákem“ a rukavice jako dárek

Běžím a nohy mě začínají bolet, jak jimi prorážím slanou, mořskou vodu. Chvilkami se cítím šťastně a usmívám se do slunce, ale pak přijde naštvání. Zlobím se na vodu, na tu překážku, ten mocný živel, přes který se musím dostat. Cesta je cíl. Cesta je cíl, opakuji si.

Přede mnou se objeví branka s kruhovou mandalou na dveřích, jsou na ní žluto-oranžové kvítky v proutěných koších. Je zavřená, vezmu za kliku a otevřu ji. Ocitnu se na místě, kde jsem ještě nikdy dříve nebyla. Vidím kouzelnou studánkou se zlatým deštěm. Mám žízeň. Voda z daru všech trosečníků je příjemně studená a chladivá. Když dopiju, porozhlédnu se po zahradě. Před zorným polem mi prolétne motýl oranžovo-žluté barvy. Sloupec ve studánce se plní křišťálově čirou vodou, chvilkami se vypaří a pak zase naplní. Kouzlo. Všimnu si motýla, jak zmizí v altánu, který je sestaven z bíle natřeného dřeva. Vejdu dovnitř. Je tu proutěné křeslo, kulatý, prosklený stoleček s barevnými čtverečky na povrchu a maličká knihovnička. Motýlek se usadí na stolečku s křidélky u sebe. Pohlédnu na knihovničku, ve které je deset knížek ve starém kabátku. Vzpomenu si na sen, který se mi před pár lety opakovaně zdával. Chodila jsem stále do knihovny a neviděla jsem. Byla jsem nevidomá. Ale tohle není sen. Motýlek vzlétne ze stolu a začne kroužit. Projdu altánkem na druhou stranu a CVAK – ocitnu se v domě s tajnými schody.

Tajné schody... To tu dlouho nebylo. Vyjdu po nich nahoru. Na zdech mívám gobelíny, ozdobné koberce, které dříve sloužily za prvé jako zateplení a za druhé pro okrasu. Potom se ocitnu u babičky v koupelně. Co tu dělám? Kde jsem se tu vzala? Otevřu dvířka od pračky a teleportuju se do obývacího pokoje. Na gauči sedí babička s mamkou. Pohled na starší ženu mě pohladí a má duše zasvítí. Je to babička z dětských let. Ta, která usmaží palačinky, já mám radost a bráchové se nenajedí. Ale ségra si to nese jako milou vzpomínku na dětství. Tenkou placičku z mouky, mléka, vajíček a trochou soli, smaženou na pánvičce potřenou máslem s trochou oleje podává se speciální zmrzlinou nakrájenou na zaoblené obdélníčky a moučkovým cukrem. Na názvu nezáleží. Prostě ta zmrzlina, kterou kupovala babička s dědou.

„Ahoj, co vy tu děláte?“ ptám se překvapeně. Nábytek v obýváku je staromódní stejně jako koupelna předtím. Ženy na sebe mrknou. Tajemství, vyčtu z jejich výrazu.

„Na, vyzkoušej si je,“ podává mi babička pletené, dlouhé rukavice bez prstů. Modro-červeno-žluté. Obléknu si je. Ucítím teplo a měkkost vlny.

„Jsou pěkné,“ řeknu a nakrčím nos, abych se nerozbrečela. „Děkuju.“
„To máš za to, že jsi sem došla,“ řekne babička. Na rukou jsou rukavice příjemné a tak barevné.
„Cesta je cíl?“ ptám se.

„Crrr, crrr, crrr!“ ozve se známé zvonění. Probudím se. Co se mi to zase zdálo? Tajné schody. Průchodáky, místnosti, které projdete a zázrakem se ocitnete jinde, pletený dárek a motivace do dalšího dne. Mamka a babička.
Vstanu. Dobře, je na čase něco změnit.

*Hvězdy nejsou šestý den.
Pluje k nim a hvězdy nejsou, hvězdy nejsou nad mořem.*

Nádech ze spánku do říše bdělých byl jako pleskanec do rovné hladiny vody. Nejlíp mi je, když spím. Nemusím řešit starosti každodennosti. Starosti. Pche. Haha. Dnešní probuzení je ale jiné. Začnu den jinak. Dneska půjdu na hodinu a půl s pejskem na procházku. No a co, že je čtvrtek. No tak nezačnu ráno poslechem z angličtiny. Beztak se rozčiluju, že se málo zlepšuju. Je na čase být zas o trošku míň sobec.

Viděli jste někdy lítat kačky ven z rybníka? A pelikána v rybníce v zámeckém parku? Jak si pózoval, frajer. Ještě že ho naše psice nezmerčila. A osm mrtvých kaprů? Všechny ty potůčky, rovné, pomalu plynoucí a pak ty točité jako tobogán. Rybníky a jezera se zářivě azurovou vodou od sluníčka a převaděče. Vlnky a vlny. Život je jako na vlnách.

*Bud' klidná, jako voda,
ale silná jako proud,
skála se ti poddá
a zbavíš se všech pout...*

Dodatek k povídce: Psice pelikána zmerčila, naštěstí se pelikán rozhodl být moudřejší a odlítnul, abychom mohly v klidu odejít domů.

*Hudba: první úryvek je z písničky Tmou od kapely Zrní,
druhý je z písničky Klidná jako voda od skupiny Jelen.*

Kačka začala psát v jedenácti letech na tabletu příběh s názvem Bouřka. O několik let později se k psaní vrátila. Je autorkou povídky [Dobrodružství z wish listu](#). Psaní ji baví, miluje do vět vtiskávat emoce. Nejraději píše záporné hrdiny. Povídka Cesta „průchodákem“ byla inspirována vlastními sny, ale i realitou, zejména prováděním na zámku. Kačka věří, že když se rozhodnete něco změnit a provedete k tomu určité kroky, začnou se dít zázraky. A o tom je i tato povídka.

Ráno řeka vyplivla její gumové tělo na pevninu.

Martina Heš

Jak ho (ne)nechat odejít

Mlčeli už pět písniček. Hrála si s brčkem v drinku a poslouchala Bowieho, Oasis, Doors a dvě kapely, co neznala. Mlčelo se jí pohodlně. Křesílko, gintonik, přítmí, hudba ani ne moc nahlas, ani ne moc potichu. Okolní stolky jejich tichou atmosféru nesdílely, a tak jim okolo uší levitovala náhodná spojení slov nebo kousky vět a propojovaly se s texty, které k nim vysílal reprák v protějším rohu. V duchu z nich skládala surrealistické básně, jedné se nahlas zasmála. Kéž by si ji dokázala zapamatovat.

Adam doteď podupával nohou a nehet pravého palce zarýval do žíly na levém zápěstí. Zvuk jejího smíchu to všechno zastavil.

Poprvé se po pěti promlčených písničkách podíval jejím směrem. Znervózněla. Jeho oči byly knížka, co bez varování změnila žánr. Na začátku večera v nich četla veselou, romantickou oddychovku, jednoduchou na pochopení, teď se bála, že otočí stránku a ocitne se pod ledem v severské detektivce. Docházelo jí to pomalu. Čtvrtý drink už si neobjedná. Anebo jo, ale sama. Zkoušela si vzpomenout, co se v takové chvíli dělá. Jak ho nenechat odejít? Vstát nemohla, zamotaly by se jí nohy. Promluvit mohla, ale zamotal by se jí jazyk. Může se ho dotknout? Nikdy to ještě neudělali. Natáhla ruku směrem k té jeho, ale dělilo je pět propastí. Musel by jí pomoci, položit svou dlaň aspoň na opěradlo, dál nedosáhla. Jak ho nenechat odejít? Její telepatické otázky a prosby ignoroval a dál se pokoušel podřezat si nehtem zápěstí. Docházelo jí to pomalu. Může skončit něco, co ještě nestihlo začít? Možná se to dneska večer dozví.

Mlčeli už sedmou písničku. Radiohead. Pořád neodešel, pořád nevykrvácel, jen sklenky se vyprázdnilly. Na dně té její ležel mezi zbytky ledových ker citron a v té jeho limetka. Co kdybych odešla já, napadlo ji poprvé. Úlevná myšlenka. Pomohla jí uvědomit si, že má život pořád ve svých rukou. Byť jedna leží osamocená na vedlejší opěradle a druhá v klíně, kde nervózně, neúnavně a překvapivě rychle, sehraným pohybem palce a ukazováčku, rozepíná a zapíná poslední knoflík na košili. Dokud o tomhle večeru jenom snila, probíhalo rozepínání knoflíků jinak. Pomaleji. Jinde. Možná hudba by byla podobná. Možná by taky mlčeli, ale z jiného důvodu.

Než promluvil, odkašlal si. Ten okamžik, kdy víš, že za vteřinu se všechno změní. Ale netušíš jak.

„Půjdem?“ zeptal se.

Kývla a oblékla si bundu. Nohy se motaly jen lehce, možná se nemusela tolik bát. Jazyk nezkoušela, mlčení už trvalo tak dlouho, že se v něm cítila víc v bezpečí než mezi slovy. Zaplatili napůl. Myslela na to, jak to dopadlo s knoflíkem, zůstal

zapnutý? Zůstal rozepnutý? A co ta báseň? Kéž by si ji dokázala zapamatovat. Aspoň něco by jí z tohohle večera zůstalo. Nebo bude lepší ho celý vymazat?

Cestou dolů po schodech si vzpomněla na sen, co se jí zdál včera v noci. Jak přecházela rozbouřenou řeku po úzké lávce, která neměla zábradlí a nořila se pod hladinu. Nezbyvalo než skočit do vln. Jak to dopadlo, nevěděla. Ale může to zjistit teď, v realitě. Skočila do vln a chytla ho za ruku.

Zastavil se a znovu se jí podíval do očí. Nechtěla to číst. Tohle už nebyl ani Nesbø, ale něco mnohem, mnohem temnějšího.

„Si děláš prdel, ne?“ řekl a odtáhl se. Dolů k východu zbývaly asi čtyři schody. Skočila do vln a topila se. Co se vlastně stalo předtím? přemítala, zatímco se snažila dostat hlavu nad hladinu, zatímco bojovala o nádech. Co se stalo před mlčením? Ptala se sama sebe, ale nikdo neodpovídal. Podržel jí dveře. Na zastávku došli mlčky, bez hudby. Řekla něco špatně? Řekla vůbec něco? Nebo se jenom nepochopili? Noc strávila na dně pozorováním třpytivé hladiny.

Ráno řeka vyplivla její gumové tělo na pevninu. Unavená, ale osvobozená se položila na teplý písek. Už se tomu nebránila. Nechá ho odejít. Natáhla nohy k hranici vody a břehu. K hranici, kterou jí vlny kreslily a znovu a znovu se vracely, znovu a znovu jí připomínaly, kdo je. A kdo není. Včerejší divnobásně upadly v zapomnění. Zavřela oči a nechala slunce, aby ji hrálo.

Martina je tvůrkyně Povídkového nenávodu a dalších projektů pro milovníky psaní. Copywriterka, korektorka, zakladatelka Spisovatelského cappuccina. V říjnu 2020 jí vyšla novela *Tvůrčí restart: Lázně pro spisovatele v krizi*. Aktuálně připravuje k vydání svou druhou knížku, *Po hlavě do podivna*. Bydlí u řeky, ráda čte a pije kafe.

Ida si tajně jeden z těch krajkových kapesníčků přibalila do kufru. Voněl jako maminka.

Renata Topinková

Proti proudu

Seděla tiše na pláži poblíž plážového domku, který s manželem zakoupili před více než třiceti lety, a pozorovala svá hrající si vnoučátka. Pětiletý Samuel kousek od ní pilně stavěl hrad z písku, sedmiletý Jacob s dědečkem hledal mušle a jedenáctiletá Sára se koupala se svou matkou v oceánu. Zkoumavě se podívala do rozesmáté tváře svojí vnučky. Poznávala v ní hodně ze sebe – stejný úsměv, stejná gesta, stejně neposedné vlnité vlasy a pihovatý nos. Byla jen o pár let starší, než je Sára teď, když jako sedmnáctiletá dívka přijela do téhle země. Vidí to jako dnes, když poprvé spatřila Sochu Svobody a s jediným kufrem v ruce vystoupila z lodi na Ellis Island. Svět se vzpomatoval z hrůz, které s sebou přinesla druhá světová válka. Ta válka, která jí ukradla dětství, vzala domov a připravila o to nejcennější co měla.

Pohled jí sklouzne na její vrásčité ruce. Kdysi bývala stejnou dívenkou, jakou je Sára, veselou, bezstarostnou. V duchu se vrací proti proudu času o desítky let zpět ke vzpomínkám, které zamkla v hluboko ve svém srdci. Byly pro ni příliš bolestné a ona celá ta desetiletí nenašla odvahu se k nim vrátit. Za zavřenými víčky běží pozpátku příběh jejího života, zpět přes propast skoro šedesáti let, zpět přes celý širý Tichý oceán až k malé copaté holčičce v nažehlených šatičkách, která stojí před svým rodným domem v daleké Praze, kde se v roce 1927 narodila jako jediné dítě do židovské rodiny Pavla a Emmy Steinových. Tatínek byl lékař, maminka se starala o domácnost a dávala soukromé lekce angličtiny a francouzštiny. A oba se plně věnovali svému jedinému vymodlenému dítěti – Idě. Její dětství bylo nádherné, idylické, vyrůstala milovaná a chráněná v krásné staré vile s rozlehlou zahradou nedaleko Vltavy, obklopená velkou rodinou. Chybějící sourozence jí bohatě vynahrazovali sestřenice a bratrance. Obzvláště blízká si byla se sestřenicí Helenou, které se odjakživa říkalo Lena. Je to už tolik let, co naposledy spatřila její tvář. Lena byla o dva roky starší, krásná, veselá dívka s uhrančivým pohledem tmavě hnědých očí a tmavými, vlnitými vlasy. Její zvonivý smích si vybavila i po těch letech. Její zlatá Lena. Jako děti spolu sdílely všechna svá holčičí tajemství a sny. Po vzoru indiánů spolu dokonce uzavřely pokrevní přátelství, právě na břehu řeky Vltavy, kterou obě tak milovaly. Idu píchlo u srdce, alespoň malý kousek Leny se Idě podařilo zachránit, těch pár kapek krve, uvědomila si trpce.

Jejich bezstarostné dětství skončilo v roce 1939, kdy bylo Idě dvanáct let. Nebyla hloupá, věděla, že se děje něco moc zlého. Vnímala, jak se mění nálada ve škole i doma. Viděla maminčin strach, i když se před Idou snažila být statečná a veselá. Zaznamenala tatínkovi prohlubující se vrásky na čele a tmavé kruhy pod očima. Tatínek chtěl s celou rodinou emigrovat do Ameriky, než však stihnul všechno zařídit, napadlo Německo Polsko a vypukla druhá světová válka. A tak zachránil alespoň Idu.

Asi dva měsíce po napadení Polska Německem za ní tatínek s maminkou přišli do jejího pokoje.

Mluvit začal tatínek, tiše, rozvážně, stejným tónem, jakým sděloval pacientům nepříjemnou diagnózu. Maminka žmoulala v ruce kapesník s vyšívaným monogramem. Idě přeběhl po zádech mráz.

„Iduško, chceme ti s maminkou říct něco moc důležitého. Jsi chytrá holka a víš dobře, že pro Židy tady už není bezpečno. Chtěl jsem, abychom společně všichni odjeli do Ameriky, ale teď je riskantní, abychom vycestovali všichni najednou, bylo by to moc nápadné, proto odjedeme postupně. Dostal jsem od jednoho přítele nabídku. Má přátele v Dánsku a ve Švédsku a ti souhlasili s tím, že by u sebe ubytovali pár židovských dětí. Pro tebe zajistil místo u jedné rodiny ve Švédsku. Zná je osobně a zaručil se mi, že jsou to slušní a hodní lidé a postarají se o tebe do doby, než za tebou budeme moci přijet i já s maminkou.“

Tatínek jí povzbudivě stiskl ruku, maminka se statečně usmívala. Ze všech sil se snažili jí cestu vylíčit jako báječné dobrodružství, na jehož konci budou zase všichni spolu. Dnes, když je sama matka a babička, si dokázala představit, jak strašné to pro ně muselo být.

Maminka ji jemně hladila po vlasech, laskavě se na ni usmívala a statečně polykala slzy.

„Ničeho se, Iduško, neboj, budeš v bezpečí a to je všechno co s tatínkem chceme. Jakmile to bude možné, přijedeme za tebou.“

Ida němě přikývla. „A co Lena? Ruth a Otto?“ zeptala se.

Tatínek na chvílku zaváhal. „Není to tak jednoduché, ale pracujeme na tom, aby mohli odjet co nejdříve.“

„A kdy tedy jedu já?“

„Za týden,“ řekl tatínek přidušeným hlasem a maminka vzlykla do kapesníku.

Na samotný odjezd si nepamatuje. Ve vzpomínkách se jí vrací jen obraz rodičů stojících na nádraží. Maminka si utírá uslzené oči kapesníčkem. Ida si tajně jeden z těch krajkových kapesníčků přibalila do kufru. Voněl jako maminka. Chtěla mít alespoň ten malý kousek maminky u sebe. Poslední pusa, poslední objetí, poslední slova na rozloučenou. Pak nastoupila do vlaku spolu s panem Loydem, pracovníkem britské ambasády. To on zařídil Idě nové doklady a cestu do Švédska. Podívala se na svůj britský pas s novým jménem. Od toho okamžiku se stala Alicí Parkerovou a zůstala jí po celou válku.

Celou povídku si můžeš přečíst [u Renči na FB](#).

Renča miluje knížky, historii, dobrou kávu a skvělou muziku. Ráda cestuje časem i prostorem a objevuje dávno zapomenuté příběhy (ne)obyčejných lidí, kterým se snaží vrátit tvář. Psaní je pro ni relax, adrenalin, vášeň i zdroj poznání.

*„Netvrď mi, že to nebyly ty
nejlepší palačinky, jaké jsi
v životě jedla?“*

Aneta Mazurková

Touha

„Ty jedna... potvoro!“ ulevil si, když ho drobná flekatá koza kousla poté, co se jí snažil pohladit. Přitiskl si ruku k hrudi a mnul si rozbolavělé místo. Celou tu dobu probodával zvíře na druhé straně plotu nenávisným pohledem, ale koze to bylo úplně jedno. Dál si spokojeně přežvykovala trávu a tvářila se nanejvýš vyrovnaně.

Ještě naposledy vrhl na kozu zničující pohled a odešel.

Procházel kolem louky plné rozkvetlých pampelišek. Kam až jen jeho oči dohlédly, viděl nekončící zlatavou barvu. Vypadalo to jako nejpoklidnější místo na světě. Zastavil se, a než se stihl rozmyslet, vkročil na louku, lehl si do moře žlutých květů a nechal se unášet jeho konejšivým vlněním.

Nebe nad ním houpalo jen pár bílých mraků, vítr příjemně foukal a kolem dokola bzučely pilné včelky. Prostě dokonalý den. Tedy byl by dokonalý, kdyby mu bolestivě netepalo v pokousané ruce.

Probudil ho zvláštní pocit. Blízkost jiného člověka. Prudce otevřel oči. Nad ním se skláněla jakási žena, ruku napřaženou směrem k němu.

Jeho vlastní ruka vystřelila vzhůru a pevně ji uchopila. Udělala to úplně sama, byl to přirozený reflex, jako když se v kuchyni snažil zachytit padající cibuli. Ve stejný okamžik se zároveň posadil a ona vykřikla.

Ted, když se na ni konečně soustředil, uviděl záplavu rudých vlasů, skrz které se v nádherných zlatočervených odlescích lámalo sluneční světlo. Pronikavě zelené oči na něj upřeně hleděly. Neviděl v nich strach nebo ponížení, byl tam jen vzdor.

Pustil její ruku.

„Kdo jste?“ vyrazil ze sebe ostřeji, než zamýšlel.

Žena beze slova vstala a začala si urovnávat modré šaty. „Jen jsem se chtěla ujistit, že jste v pořádku, ale očividně žádnou pomoc nepotřebujete!“ Otočila se a jistým krokem se od něj vzdalovala.

„Počkejte!“ vyhrkl a vyrazil za ní. Předběhl ji a tím ji donutil zastavit. „Já... bylo to... Já jsem Marek,“ natáhl k ní ruku. Z nějakého důvodu mu záleželo na tom, aby ho pochopila.

Žena se na okamžik zamyslela a pak jeho ruku konečně přijala. Její stisk byl jistý a pevný.

„Já jsem Zina.“

»»»»

„Počkej, to mi chceš říct, že jsi TEN Marek Vízner? Ten slavný a oceňovaný šéfkuchař?“ Nevěřicně na něj zírala s otevřenou pusou. Samozřejmě, že o něm slyšela! Nešlo neznat jeho jméno.

Marek stál v miniaturní lodní kuchyni a smál se. Byl zvyklý, že ho jeho pověst předcházela. Bylo ale příjemné, když se s ním někdo pro změnu baví proto, jaký je, a ne kým je.

Zina dál nevěřicně kroutila hlavou. Vypadala úchvatně. Teď když seděla na posteli jen v jeho košili, stejně tak i v oněch rudých šatech, ve kterých za ním včera večer přišla.

„A tos mi k snídani udělal palačinky?!“

Marek vybuchl smíchy. „No, chtěla jsi je,“ zamrkal, aby rozehnal slzy smíchu, které se mu draly do očí.

„Já padám!“ plácla se rozmáchlým gestem do čela a svalila se na záda.

„Netvrď mi, že to nebyly ty nejlepší palačinky, jaké jsi v životě jedla?“ Přiskočil k ní do postele a začal ji lechtat na bříše. Zina se smála jako smyslů zbavená.

Mohlo se to skutečně dít? Mohl k ní něco cítit?

„Dobře, dobře, vyhrál jsi! Byly nejlepší... hned po těch od mojí babičky,“ pronesla vzdorovitě a pohlédla mu do očí.

Marek tázavě pozvedl jedno obočí a zvedl ruce k dalšímu útoku.

O hodinu později stále leželi v posteli. Užívali si přítomnost toho druhého a mluvili.

„Jednou se mi stala taková zvláštní věc,“ vyprávěl tiše. „Viděl jsem ženu, která se chovala... prostě divně. Sledoval jsem ji a ona najednou vběhla do louky, jako by se v ní snad chtěla utopit. I když jsem ji celou dobu pozoroval, v jednu chvíli se po ní slehla zem. Byla tam, a když jsem mrknul, byla pryč. Prostě... zmizela. Na cestě zůstal ležet jen její batoh.“

Otevřel jsem ho a uvnitř našel vzkaz: *Snad ti to přinese štěstí.* Domluvil a vzhlédl. Možná se chtěl ujistit, že tam ještě je, že ho poslouchá, že ji neodradil.

Stále tam byla, vedle něj, trpělivě naslouchala. Čekala snad, že ještě něco dodá? Přemýšlela, jak zhmotnit myšlenky, které se jí vynořovaly v mysli? Chvíli nad tím sám přemýšlel, avšak ve skutečnosti žádnou reakci nepotřeboval. Sedl si k ní a políbil ji na krk.

„A pak jsem si řekl,“ špitl jí do ucha a rukama prozkoumával její tělo. Konečně se dostal k pointě celého příběhu. „Řekl jsem si, že mám prostě štěstí,“ zasmál se. Podíval se do těch zelených očí, které ze všeho nejvíc připomínaly jetelové pole.

Vůbec to ale nepochopila. Byla tak snadnou kořistí.

Stáli na palubě lodi, kterou si koupil za „štěstí“ z opuštěného batohu. Byli uprostřed jezera, slunce právě zapadalo, kolem nebylo vidět živou duši. Dokonalé místo, dokonalá žena, dokonalý okamžik.

Za uplynulý měsíc, co se spolu scházeli, věděl, že mu důvěřuje. Celá se mu odevzdala. Mohla být jeho záchranou stejně jako zhoubou.

Nemohl se stále rozhodnout. Snažil se ukonejšit bolestivě tlukoucí srdce, ale jeho neklidné myšlenky mu rezonovaly celým tělem, jako by spadl přímo do mraveniště a ono se ho snažilo pozřít. Snažil se to mravenčení potlačit. Vdechoval

svěží vzduch prosycený jezerní vodou. Pozoroval drobné vlnky na hladině, od kterých se odrážel měsíční svit. Nepomáhalo to! Tělem se mu rozlévala bezmoc.

V kapse kalhot cítil jeho tíhu, chlad, bezpečí i bolest. Skutečně tam byl, vyčkával.

Objal Zinu kolem pasu. Schoulila se mu v náručí. Byla tak drobná. Donutilo ho to vzpomenout si na tu malou kozu. Vypadala stejně nevinně. Také se ho jednou pokusí kousnout? Jeho dech se zrychlil. Vzdouvala se v něm vlna živočišné touhy. Ruka mimoděk nahmatala chladný kov v kapse.

„Mám prostě štěstí...“ zašeptal do noci. Sevřel pevněji rukojeť.

Dívala se na něj těma hlubokýma očima a něžně se smála. „Ty sám jsi zodpovědný za své štěstí, hlupáčku,“ pohodila svůdně hlavou a odhalila tím krk v celé své kráse.

Ted, nebo nikdy! problesklo mu hlavou, zatímco jeho ruka vystřelila vzhůru.

Aneta začala psát ve čtrnácti letech díky jedné americké autorce, jejíž knihy si s oblibou přečte i dnes. V současné době je máma na plný úvazek a v ukradených chvílkách volna se snaží napsat román. Psaní je její velikou vášní. Se svými postavami neustále diskutuje a radí se, a to i na veřejnosti, takže občas jistojistě vypadá jako blázen.

Touha vznikala na vlnách přírody. Chtěla povznést krásu květin ve větru a celkově přiblížit čtenáře k příjemnému prožitku v trávě a na vodě. Nejednoznačný konec ponechává na čtenáři samotném. Přemůže hlavní hrdina svou lačností a neotřesitelnou vírou ve štěstí?

*Občas jsem na ně
žárlila, protože když se do
nějaké zamiloval, tak mě
vždycky na chvíli odstrčil.*

Katka Vokalová

Život na vlnách

Držel mobil v ruce, jako kdyby to byl papír. Vzrušeně se mu rozšiřovaly zorničky. Těžce polkl. Má, nemá? Chtěl si hodit korunou, aby mu pomohla v rozhodování, ale v kapse našel jen plastikovou platební kartu. Podíval se do stropu a pak odhodlaně klikl na odpovědět. Napsal o sobě pár řádků a zmáčknul odeslat. Nebyl si jistý, jestli chce, aby se mu ozvali. Nebyl si jistý, jestli se neměl vrátit ke své původní profesi, která by mu zajistila pravidelný příjem a postavení. Kdo teď byl? Čím byl? Ano, nezaměstnaný právník cestující kolem světa. Momentálně zakotvil na Bali. Se surfem, který miloval. Jeho život se před rokem definitivně začal točit kolem vln. Jeho život byl teď na vlnách a on se do něj konečně zamiloval. Asi více než do všech žen, které ho do této doby obklopovaly. Já jsem na něm měla ráda jeho úsměv, pokoru a otevřenou mysl. Ale to on neviděl. Pořád u sebe hledal sílu, ego a odhodlání bojovat proti všemu a všem. Říkala jsem si, jestli ho to naučil život sám, nebo to pobral při studiu práv. Byl nesmírně houževnatý, když se připravoval na zkoušky, chtěl vždycky být perfektní. A také mnohokrát byl. A vždycky se kolem něho motaly dokonalé ženy. Občas jsem na ně žárlila, protože když se do nějaké zamiloval, tak mě vždycky na chvíli odstrčil. Jako by pro ně ztratil hlavu. Ale pak přišlo tvrdé vystřízlivění.

Ty myšlenky se mu vracely pořád dokola. Co udělal špatně? Proč se k němu chovala tak majetnický a žárlivě? Dával jí nějaké nepochopitelné indicie, které mohly naznačovat, že jí dostatečně nemiluje? Proč to byla nakonec ona, která ho podvedla? Její nevěra bolela. Našel jí v jejich posteli s jeho kolegou. Vrátil se ze služební cesty o pár hodin dříve, než sliboval. Chtěl ji překvapit kytkou a zásrubním prstýnkem. A nakonec ho překvapila ona. Odešel a už nikdy jí nezvedl telefon a nereagoval na žádné vzkazy. Přál si jedině, vymazat jí i ten poslední zážitek z hlavy.

Pak přišla na řadu jeho manažerka. Od jejího nástupu mu dělala naschvály. Měla jízlivé poznámky, a když mohla, kritizovala. Nikomu jinému to nedělala, tak proč jemu? Daniel znovu nechápal, kde se v té ženě bere taková krutost a radost z ponižování druhých. Nic a nikdo jí nebyl dobrý. Tak jako jeho bývalé přítelkyni.

Další žena, která s ním bojovala, byla jeho sestra. Už od malička musel poslouchat, jak ona má všechno nejlepší a její mladší bráška není nikdo jiný než nevýznamná postava v rodině. Nic na tom ani nezměnil fakt, když jeho sestru vyhodili

z medicíny a Daniel mezitím nastoupil na práva. Naopak. Její výpady se na rodinných večerích staly tradicí a on se rozhodl, že je načase uzavřít i tento toxický vztah.

Proč některé ženy dokáží být tak zlé, panovačné a kritizující? ptal se sám sebe, když si balil věci ze své kanceláře. Bylo načase uzavřít kapitolu. Ještě v té době nevěděl jakou, ale tušil, že některé věci v životě mu nedělají radost a je potřeba z nich odejít a osvobodit se. Nevěděl, jak všechny emoce v sobě pojmenovat, ale já ano. Rozhodla jsem se být silná a vydržet jeho počáteční depresivní stavy. Věděla jsem, že mám sílu mu ukázat lepší svět a lepší ženy. Vnukla jsem mu myšlenku, aby odjel. Aby opustil zaběhnuté koleje a vydal se na neplánované dobrodružství. Snažila jsem se mu naznačovat, že je načase vzít život do vlastních rukou. Najít v sobě mužskou sílu, kterou přetaví všechny své sny a touhy do reality. Zahojit rány. Nevím, kdy a zda mě někdy plně pochopil, ale měla jsem radost, když si koupil letenku do Asie a odjel surfovat. Prodal svůj předražený byt u Bondi Beach v Sydney, vyhodil všechny vzpomínky na svoje předchozí vztahy a diplom z univerzity uložil hluboko do krabice.

Na cestách se věnoval jen surfování. Každý den byl ve vlnách a postupně získával pocit, že ví, co ho baví a těší.

„Tak povídejte, proč právě náš ostrov, čím vás zaujal?“ Viděla jsem za obrazovkou krásnou ženu, zdravě sebevědomou a přímočarou, jak začíná pohovor s nejlepším instruktorem surfu na světě. Aspoň já ho takhle viděla.

„Myslím, že je to jednoznačné. Surfování, svoboda a daleko od všech. Ideální kombinace,“ shrnul svoji představu a já věděla, že se ženě za obrazovkou, Alici, bude líbit.

Za pár dní balil kufry. Stěhoval se na ostrov Wairua uprostřed Tichomoří učit surfovat. Jeho sestra mu na toto oznámení poslala jen ušklíbajícího se smajlíka. On už to nekomentoval a postupně mu sestra přišla tak vzdálená a tak nicotná, že zapomínal, že nějakou kdy měl. Nezasloužila si jeho pozornost nebo bratrskou lásku. Daniel se ocitl na další cestě. Těšil se, že ho snad konečně opouští bolest a pocit studu před sebou samým.

Když přistál na ostrově, dotkl se ho přímořský vlhký vzduch. Nasál známou vůni slané oceánu a připadal si jako král. Chtěl si zabušit na hrud' jako King Kong a zařvat vítězný pokřik z plných plic.

První dny naplnil prací. Alice ho okamžitě zapojila do lektorování. Kolikrát padl večer únavou do postele, aniž by měl pocit, že přemýšlel o něčem jiném než o surfování. Surfování byla jeho láska už od dětství. Miloval ten pocit sedět na prkně, uprostřed houpajících se vln a sledovat, kdy přijde ta správná. Surfování bylo pro něj o sledování správného okamžiku, po kterém následovalo pár sekund ohromné euforie.

Cítila jsem, jak mu jeho nová práce pomáhá postupně hojit jizvy po zraněních, která mu způsobily důležité ženy v jeho životě. Přála bych mu, aby se znovu uzdravil a začal jim více věřit. Přála bych mu, aby začal potkávat ženy, které mu ukáží, že existují i takové, které mají prosté jednoduché srdce plné laskavosti, lásky a pochopení pro druhé. Zároveň ho budou respektovat a tolerovat. Nebudou mu říkat, co má dělat nebo že se má změnit.

„Danieli, máš chvíli?“ přisedla si k němu jeho nová manažerka, Alice.

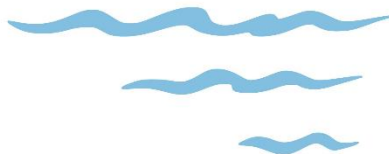
„Jasně, právě dopíjím kávu a za chvíli mám další lekci,“ položil si dlaně na šálek a zadíval se na ní. Bylo na ní něco atraktivního, co ho k ní poutalo.

„Včera se s námi loučila ta velká početná rodina, jak jsi jejich syny učil surfovat. Moc si tě chválili, že jsi z kluků udělal prvotřídní surfaře!“

„Jo, to je pravda, měli přirozený talent. To bylo jednoduchý.“ Bylo vidět, že je trochu v rozpacích.

„To asi ano, ale nechali ti tu slušné spropitné. Pošlu ti peníze zítra na účet,“ mrkla na něj a pomalu se zvedala ze židle. Daniel se díval, jak odchází, a po dlouhé době poznal hřejivý ženský cit laskavosti a přímosti. Líbila se mu. Byla krásná a milá. Nevěděl, jestli se do ní zamiloval, ale věděl, že ji chce mít po svém boku. Nechce od této ženy odejít, tím si byl naprosto jistý.

A jak to bylo dál? ☺ Celá Katčina povídka je k přečtení [tady](#).

Pro Katku je velkou inspirací vůně oceánu a šimrající písek na plážích. Psaní povídek jí dělá radost, kterou chce prostřednictvím příběhů rozdávat i ostatním. Mezi její další velké lásky jsou šachy, při kterých naplno využívá své logično a které jí inspirují neustále hledat nové cesty.

S Alicí, Annou a Emou se můžete znovu potkat v Katčině připravované knize *Duše Tichomoří*. Inspirací jí byl dlouhodobý pobyt na Novém Zélandu, její splněný sen podívat se na maličký ostrov uprostřed Pacifiku a setkání s tamními lidmi, kteří se nesmazatelně zapsali do její duše.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com

Korektury: Martina Heš

Copyright © Markéta Supiková, Mia Abrahámová, Anežka Náhlíková, Tomáš Hladký, Alžběta Rývorová, Zuzana Marešová, Nikol Kariková, Jitka Nedomová, Markéta Klimo, Jana Holanová, Kačka Tajemná, Renata Topinková, Aneta Mazurová, Katka Vokalová, Martina Heš, 2023. Všechna práva vyhrazena.

E-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-vlnky> – pomocí tohoto odkazu ho neváhej šířit do světů. Děkujeme!

